

Thâu Tâm Hoa Hoa Đại Công Tử

Contents

Thâu Tâm Hoa Hoa Đại Công Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11: End	43

Thâu Tâm Hoa Hoa Đại Công Tử

Giới thiệu

Là một nữ lưu hiện đại, nàng không bao giờ tin cái loại ‘nhất kiến chung tình’, cho tới học hỏi các đồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thau-tam-hoa-hoa-dai-cong-tu>

1. Chương 1

“Ưm” nhập nhèm đôi mắt của mình, nàng vươn người dậy, khẽ ngẩng nhìn xung quanh, bất giác nàng lại nằm xuống, nhắm nghiền đôi mắt lại, như thể sợ hãi một thứ gì đó.

“Tiểu thơ, ô...ô...ô...tiểu thơ, đừng có dọa tiểu Châu” tiểu Châu liền lay lay lấy thân ảnh vừa mới tỉnh dậy mà đã ngã xuống lại thì khóc tới bu lu bù loa.

Trốn trong chăn, bất giác nàng tự nhéo nhéo má mình “Ui da” di! Như thế nào giọng nàng lại bị biến thành như thế? Nàng khẳng định đây tuyệt không phải là giọng nói của mình, cảm giác khiếp đảm dâng trào.

Nàng vươn người lên, chạy như vũ bão, bỏ nhào xuống giường, cầm lấy một vật thể gì đó có thể tự ngấm mình trong đó.

Khuôn mặt của nàng được hiện thị trong lớp kính màu vàng, khóe mắt co giật, cả người nàng như chết lặng đi.

“Tiểu thơ, người làm sao vậy?” sắc mặt tiểu Châu tái mét đi, khi thấy tiểu thơ nhà nàng hành động như một kẻ quần trí.

Bất chợt gương đồng rớt xuống đất “Xoảng”

.....

Hai năm sau, tại kinh thành, đi qua một dãy phố đầy lồng đèn đỏ, các tiểu cô nương đang vẫy khăn mời gọi bạn tình.

“Lại là người” Dương ma ma vừa thấy khuôn mặt của người trước mặt thì mắt của bà đã hướng lên trần nhà, lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Ta nói người đó, bỏ cuộc đi” Dương ma ma bám theo thân ảnh của một nữ tử mà khuyển nhử.

Đôi mắt lạnh lẽo quét qua người của Dương ma ma, làm cho bà chết lặng đi, liền thở dài, rồi trở lại bàn mà tiếp khách.

“Lại tới nữa sao, đại hoa si [1]” một cô nương vừa tiếp khách xong, chồm hồm nửa người qua cửa sổ, cười xòa lên (Đại hoa si: tức là người rất si tình, thông thường người ta thường để ‘hoa si’ nhưng ta nghĩ mỗi nữ của chúng ta chính là một đại hoa si)

“Lo mà tiếp khách của người đi” nữ tử liền liếc xéo, rồi ung dung đi tiếp.

Nhìn dáng vẻ của nữ tử này không hề dung tục như các dung chi tục phẩn ở nơi lầu xanh, vậy nàng ta ở đây làm gì?

Đương nhiên là có việc rồi!

Mọi ngõ ngách ở đây, Đường Thanh Thanh đều ngấm gọn trong lòng bàn tay, nơi này có bao nhiêu người đang hành nghề, hay có bao nhiêu khách nhân thường tề tụ tại đây, nàng còn hiểu rõ hơn cả Dương ma ma – lão bản nơi này.

“Xoạt” cánh cửa phòng vừa mở ra, Đường Thanh Thanh cao ngạo xuất hiện.

Hành động này khiến cho nam nhân đang hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương phải nhăn cả đôi mày rậm, đôi mắt mang đầy sát khí rà xoạt một vòng, khiến cho hai tiểu mỹ nữ bị dọa tới phải tháo chạy.

Sau khi chứng minh rằng hai tiểu mỹ nữ đã đi xa “Người đã đi, người muốn gì” thanh âm ôn tồn lãnh đạm phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong phòng, Đường Thanh Thanh vọt tới nắm lấy bàn tay hắn “Ta yêu chàng”

Bàn tay của Kỷ Hoảng Phong rất to, rất ấm áp, nên Đường Thanh Thanh phi thường thích được cầm bàn tay của Kỷ Hoảng Phong, ngược lại với tâm trạng vui vẻ của nàng thì Kỷ Hoảng Phong hờn hợt đáp “Ta không hứng thú”

Nhận được câu trả lời như vậy, Đường Thanh Thanh trề cả môi, mặc cho đây là lần thứ 1001 hắn từ chối nàng, nhưng Đường Thanh Thanh – nàng vẫn không bỏ cuộc “Nhưng ta yêu chàng”

“Tình là phải đến từ hai phía, không nên cưỡng cầu” thật suôn miệng nói, Kỷ Hoảng Phong lạnh lùng gạt bỏ đi đôi tay mềm mại của Đường Thanh Thanh.

Khuôn mặt thanh tú, mày cong lá liễu, đôi môi đỏ mọng, mặc dù không được liệt kê vào danh sách ‘đại mỹ nữ’ nhưng miễn cưỡng được cho là ‘mỹ nữ’ đi.

Nàng đã quên câu nói ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’ mà tình nguyện sà vào lòng Kỷ Hoàng Phong, sáng giọng nói “Vậy thì chúng ta có thể cùng bồi dưỡng” chỉ là tại hắn không cho ta cơ hội bồi dưỡng tình cảm, nếu không hẳn sẽ không lãnh đạm và vô tình như vậy đâu.

Đôi đồng tử nheo lại, khóe môi nở lên nụ cười nhàn nhạt “Rất tiếc bốn công tử lại không có thời gian ‘ngoạn’ cùng tiểu oa nhi ngươi”, câu nói này là sai rồi, nàng đã mười tám chứ đâu ít, sao lại gọi nàng là tiểu oa nhi?

Ngũ quan tuyệt mỹ, mày rậm kiên quyết, ánh mắt lãnh đạm, một thân lục bào, cả người đều tản ra khí chất cao quý, có thể nói Kỷ Hoàng Phong chính là một suất nam nhân.

Kỷ Hoàng Phong đẩy đi cái đầu đang chôn vùi ở trước ngực mình, liền đứng phắt lên, muốn rời đi, Đường Thanh Thanh mau chóng túm lấy một góc áo của hắn “Chúng ta có thể bồi dưỡng tình cảm mà, ta không hề nói đùa”

Kỷ Hoàng Phong nở lên nụ cười yêu nghiệt tựa như vô hại của mình, nhỏ nhẹ nói vào tai của Đường Thanh Thanh “Đường tiểu thư, thứ lỗi, ta không muốn cùng tiểu thư bồi dưỡng tình cảm” liền xoay lưng ra đi, bỏ lại mỹ nhân đa tình ở trong phòng.

Dương ma ma thương tâm lắc đầu, lắc cái móng to tròn của mình đi tới, khẽ khuyên can “Thanh Thanh a, ma ma đã nói rồi, kinh thành này ngoại trừ Kỷ Hoàng Phong vẫn còn Phùng Sở Khứ, Ứng Dụ Vân, Lâm Khang Diêm, thiếu gì cho ngươi lựa chọn, không cần phải cực khổ như vậy a”

Người có mắt cũng đều nhìn ra Kỷ Hoàng Phong không hề yêu thích Đường Thanh Thanh, thay vì lãng phí thời gian vào chuyện không đâu, nàng có thể đi kiếm nam nhân khác, mà ba nam nhân kia cũng suất không kém gì Kỷ Hoàng Phong.

Mới đầu Dương ma ma cũng không hài lòng cái thái độ dai dẳng cứ leo đeo theo nam nhân của Đường Thanh Thanh, cho rằng nàng làm mất hết sĩ diện của nữ nhân, nhưng là càng tiếp xúc với Đường Thanh Thanh thì bà biết, mình đã sai khi nhận định một người qua ánh nhìn, thật ra Đường Thanh Thanh là một cô nương hảo tốt, chỉ tiếc rằng Kỷ Hoàng Phong là một hoa hoa đại công tử, làm sao mà nhận ra điều này?

Hít mũi trong thật đáng thương, tưởng chừng Đường Thanh Thanh sẽ khóc nức nở như các tiểu cô nương khác, nhưng đã lắm to rồi.

“Ta không tin là không lấy được lòng của chàng” đôi lông mày lá liễu nhướn lên, lộ ra vẻ quật cường, nàng kiên quyết nói, rồi vén váy lên, chạy như một cơn giông bão ra đi.

Nhìn bóng lưng của Đường Thanh Thanh, Dương ma ma lắc đầu, khẽ than thở “Thanh Thanh a, Dương ma ma ta thật phục ngươi, truy đuổi một nam nhân tới 2 năm, biết rõ không kết quả nhưng cũng cố lao vào, thật là nữ hài đáng thương”

Xuyên qua hai năm, ngay từ cái lần bắt gặp Kỷ Hoàng Phong tại trong khi cải trang nam tử đi lầu xanh ‘ngoạn’ một chuyến liền trúng tiếng sét ‘ái tình’ của hắn.

Bao nhiêu ngày quen biết là bao nhiêu ngày đeo theo Kỷ Hoàng Phong như con bạch tuộc, và mở miệng ra là ‘Ta yêu huynh’ kết thúc cũng là ‘Ta yêu huynh’.

Chỉ tiếc rằng nữ thần hữu ý, tương vương vô mộng.

Kinh thành có ai mà không biết tính nết của Kỷ Hoàng Phong, hoa tâm đã đành mà còn phong lưu, đích thị là một hoa hoa công tử, lầu xanh luôn là nơi cư ngụ thứ hai của hắn.

Mà sống tại kinh thành cũng không ai là không biết Đường Thanh Thanh – đại tiểu thư của Đường gia, hơn hai năm truy đuổi cái nam nhân Kỷ Hoàng Phong tới mê muội, mặc cho hắn từ chối muôn vạn lần, nhưng Đường Thanh Thanh vẫn không hề bỏ cuộc.

Có kẻ thì nói nàng da mặt dày, không biết xấu hổ, đâu xứng đáng làm ‘tiểu thư danh môn khuê các’.

Nhưng có người lại ủng hộ nàng đi truy đuổi tình yêu đích thật của mình, càng ngưỡng mộ hơn là nàng có lòng kiên nhẫn, họ cứ chống mắt chờ xem cái nam nhân kia có bị nàng thu vào trong tay hay không.

“Thanh Thanh, chơi đùa thì chơi đùa, nhưng con nên chừa lại cho phụ thân một chút mặt mũi” đối diện với Đường Thanh Thanh, Đường Quan Phi khẽ than thở.

Phòng môi “Phụ thân, nữ nhi người theo đuổi tình yêu của mình, người làm phụ thân đáng lẽ nên kích lệ nữ nhi mình mới phải, sao lại đối xử với nữ nhi như vậy” liền chớp chớp mắt, nhõng nhẽo, nàng biết nếu dùng chiêu này thì phụ thân sẽ bị bại dưới tay nàng, hắc hắc.

Đối diện với hành động làm nũng và trách tội của nữ nhi mình thì Đường Quan Phi cười khổ, bây giờ muốn trách tội của nàng cũng khó a, đành phải xuống nước “Vi phụ biết, Thanh Thanh mến gã, nhưng gã không thích hợp cho Thanh Thanh đâu”

“Hảo, chuyện này ta sẽ nói vào ngày sau” rồi rất chân chó chạy đi, vì mỗi lần nói tới đây nhất định phụ thân nàng sẽ đưa ra danh sách ‘con rể tương lai’ vào cuộc, 36 kế, tẩu là thượng sách!

Mím chặt môi, khoe môi còn giật giật, cả người Đường Quan Phi đều run nhẹ, chứng tỏ ông đang sinh khí.

Hồi lâu, ông mới thở mạnh, Đường Thanh Thanh là nữ nhi bảo bối của ông, làm sao lại nhẫn tâm trách móc nàng chứ.

Có điều ông trách nàng quá thiên trần, muốn thay đổi một nam nhân lãnh đạm vô tình thành một hảo trượng phu, e rằng đó là điều khó, mà nam nhân kia lại chẳng hề động lòng với Thanh Thanh nhà ông, đã khó còn khó hơn.

Thân là nam nhân, ông biết một khi nam nhân bạc tình sẽ rất vô tâm, ông không muốn nữ nhi mình bị tổn thương, càng không muốn nàng đau lòng, vì vậy, ông phải tính kế thôi.

Đến đây hai năm, ta chỉ hy vọng tìm được tình yêu của ta thôi, và ta nhận định rằng tình yêu của ta chính là Kỷ Hoảng Phong, Phong lang, chờ ta nhé, ta tin chắc một ngày nào đó chàng sẽ yêu thương ta.

Vừa nói thì thâm trong đầu, nàng ngẩng đầu nhìn trời cao, đêm nay bầu trời cũng xinh đẹp như hai năm về trước:

“Cố lên, cố lên” trong một tửu lâu rộng lớn, tất cả các khách nhân đều hét to lên như cổ vũ cho ai đó.

Một cái bàn gỗ lim hình chữ nhật to lớn đặt chính giữa tửu lâu, trên chiếc bàn hiện đầy các vò rượu lớn, tựa như đây là một cuộc thi uống rượu.

“Cố lên, cố lên” mọi người càng kích động mà hò hét, kẻ dưới đất, người trên lầu, cũng đồng thanh đồng tiếng mà ủng hộ kích lệ các thí sinh.

Ở đầu bàn cùng cuối bàn, có một nam một nữ đang đang đắm đầu vào cuộc thi, miệng uống không ngừng nghỉ, tay cầm hết vò này tới vò khác.

Cuộc thi đã bắt đầu hơn nửa canh giờ, vò rượu trên bàn cũng đang dần dần mất tích, chỉ còn thừa lại hai vò, tiện tay tóm một vò, liền đưa lên uống, sau một lúc, nữ tử nhếch môi thành đường cong hoàn mỹ, nhìn nam nhân đối diện “Người thua rồi”

“Hoan hô” một số người tựa như không thể tin nổi, phấn kích mà hô to lên

“Xoảng” nam nhân hung hăng ném vò rượu xuống đất, rồi hồng lên “Chết tiết” thân là đáng mảy râu mà thua một tiểu cô nương, quả thật là điều xỉ nhục, nhưng mà..., hắn cũng thua một cách tâm phục khẩu phục.

Nội dung ghi rõ, ai uống nhiều hơn, nhanh hơn đối phương thì kẻ đó là người thắng cuộc “Và kẻ thắng cuộc chính là Đường cô nương” lão bản hưng phấn nâng tay của Đường Thanh Thanh lên tuyên bố.

> mọi người thêm một tràng phấn kích, phía dưới nhốn nháo, xôn xao, tiếng cười, la hét vang vọng khắp nơi, ước chừng tiếng hò hét của họ truyền khắp cả Phố Thiên Lung. (Thần Tài tửu lâu được đặt tại phố Thiên Lung, khi xưa người ta thường gọi một con đường lớn = phố)

“Lại là nàng ta thắng sao” ở trong phòng thượng khách, thanh âm của một nam tử vang lên, gã sai vặt – Văn Đồ vừa đóng khép cửa lại, gật gật đầu “Thắng này, nàng ta đã liên tục thắng rất nhiều trận”

Vị tiểu thơ này khiến người ta ngưỡng mộ vì ‘ngàn ly không sai’, uống rượu như uống nước lã, làm nam tử như hắn cũng phải ghen tỵ

Nghe được lời này thì nam tử nhăn mày rậm lại, mắt co thắt liên hồi

2. Chương 2

“Rầm” cánh cửa phòng được bật ra

“Bộp bộp bộp” một nữ tử hớn hở chạy vào, việc đầu tiên là nắm chặt tay của vị nam tử trong phòng “Người nói với ta chỉ cần ta trở thành Tử Thần của Thần Tài Lâu thì sẽ yêu ta, ta đã thực hiện được rồi”

Khóe miệng giật giật, liền gạt bỏ bàn tay của nữ tử, lạnh lùng nói “Tiểu thơ, tại hạ khi nào hứa như thế với tiểu thơ”

“Vào tháng trước tại , chàng đã hứa như thế” nàng tự tin khẳng định nói, mà không hề nhìn sắc mặt của nam tử.

Nói lại một tháng trước:

“Đây chính là Nguyệt Lệ Lâu sao” xoay lưng lại, nàng hớn hở hỏi tiểu Châu.

Cơ mặt co thắt, tiểu Châu không thể tin vào mắt mình, tiểu thơ nhà nàng lại muốn tới địa phương này.

“Người nói đi” Đường Thanh Thanh dậm chân, rặn hỏi, ngoài việc biết nói thì nàng căn bản chẳng biết một chữ tiếng trung nào cả, nàng là người Hoa, gốc Việt, do sinh sống bên Việt Nam, sớm đã quên mất cái nơi gọi là quê hương của mình.

“Tiểu thơ à, người....người đừng như vậy, nơi này, không tốt lắm” tiểu Châu khóc không ra nước mắt vì ứng phó với tiểu thơ của mình.

Vô dụng, không nghe tiểu Châu khuyên can, nàng đã rất chân chó chạy vào.

“Ách...tiểu...tiểu công tử” tiểu Châu hoảng hốt gọi, nhưng vẫn không thể giữ được thân ảnh của tiểu thơ, sở dĩ nàng gọi như thế là bị tiểu thơ uy hiếp, nếu nàng dám gọi tiểu thơ trong lúc vận nam nhi thì hậu quả rất khó lường, hình phạt của tiểu thơ so với lão gia còn tàn khốc hơn nhiều.

Trái áp phải ôm, nàng cười khặc khặc, đầu hề giống một tiểu thơ con nhà lành chút nào đâu, ngược lại càng giống những tên tặc tử, phong lưu, hảo sắc, nhìn được tình cảnh này, tiểu Châu thầm nhủ: tiểu Châu quả thật có lỗi với lão gia a.

Đang cười hề hề, dắt hai tiểu mỹ nữ bước đi qua từng căn phòng thì cước bộ nàng dừng lại, liền ngược nhìn vào những nhân vật trong phòng.

Đôi mày rậm, đôi mắt đào hoa, chiếc mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng nhánh “Oa, thật là một suất nam nhân” nhin không được sự ngưỡng mộ, nàng liền nói.

Nghe vậy hai tiểu cô nương cười ồ lên “Đương nhiên, chàng chính là một trong những nam nhân sáng giá nhất hiện tại đó”

“Vậy sao?” nàng hỏi, một cô nương gật gật đầu “Gia tộc chàng rất hiển hách, riêng chàng thì xuất chúng, là một tuấn mỹ nam nhân đương nhiên nhiều cô nương ngưỡng mộ chàng rồi, vả lại chàng chưa có thê thiếp, công tử nói xem, chàng có bao nhiêu đáng giá” vừa kể, cô nương cũng nhin không nổi sự ngưỡng mộ, hai má e lệ nhìn nam nhân trong phòng tựa như cô gái hoài xuân.

Nàng cũng nhin không được mà ngắm nhìn nam nhân trong phòng, mặc cho bên cạnh hẳn có rất nhiều nữ nhân đang quần lấy.

Lúc trước nàng không tin ‘tiếng sét ái tình’, nhưng khi nhìn hẳn thì tim nàng đập thành thịch, khi hẳn nhoẻn môi cười thật phong lưu, khiến nàng nhìn tới không chớp mắt.

Đang cùng các tiểu cô nương chơi đùa thì nhận thấy một đôi mắt bao bọc lấy hẳn, khiến hẳn thập phần khó chịu, nhìn ra cửa phòng thì lông mày vô thức nhăn lên, hẳn có phải đang nhìn lầm không, một thiếu niên đang tròn mắt ngắm hẳn?

Mặc dù hẳn biết mình soái ca đi, nhưng cũng không biết được bản thân của mình lại thu hút được ánh nhìn ngưỡng mộ của người khác phái, mà ánh nhìn đó thập phần giống như các tiểu cô nương độ tuổi hoài xuân?!!!

Thấy hẳn nhìn nàng thì nàng liền đỏ mặt, nhất thời chạy đi “Công tử?” mấy cô nương bị nàng hất ra thì ngạc nhiên với hành động của nàng, khi họ đứng lên thì nàng đã đi mất dạng.

“Tiểu thơ” thật khó khăn gạt hết những vùi bạch tuộc bám trên người tiểu Châu cực khổ đi lên, nào ngờ tiểu thơ lại chạy xuống? Thì tiếng khóc của nàng cũng như Mạnh Khương Nữ đã khóc đổ Trường Thành [1]

Hôm sau, mặc cho sự ngăn cản của tiểu Châu, nàng xộc vào Nguyệt Lệ Lầu, quyết tâm đi bày tỏ với hẳn, hôm qua nàng đã suy nghĩ kỹ rồi, nàng thích hẳn, vì thế nàng phải đi tỏ rõ với hẳn.

Nàng là một nữ lưu hiện đại, yêu hận phân minh, yêu là yêu, vì thế nàng yêu hẳn!

“Ta yêu ngươi” nghe được câu nói này Kỷ Hoàng Phong muốn té ghế, mắt co giật, khóe môi đang nhếch lên cười cũng cứng đờ.

Các tiểu cô nương đều tròn xoe mắt, miệng há to tới mức có thể nhét được quả trứng ngỗng, tiểu Châu vừa vui mừng vì đã theo kịp nàng, vì lời nói của nàng mà tiểu Châu chết lặng đi.

Căn phòng vốn đang náo nhiệt, phút chốc im như tờ.

Nàng mặc kệ phản ứng khoa trương của mọi người trước mặt, chạy lại, cầm lấy tay của hẳn “Ta nói ta yêu ngươi” oa, tay của hẳn rất ấm áp nha, tựa như bình thủy, thật thích.

Đáy mắt tối sầm, Kỷ Hoàng Phong chính thức lặng đi, bất giác mọi người trong phòng liền cười ồ lên, nàng quát “Có gì đáng cười, chưa thấy người ta bày tỏ sao?”

Có lẽ nàng đã quên rằng, ở thời hiện đại, việc nữ bày tỏ với nam chỉ là chuyện bình thường ở huyện, còn ở cổ đại, thì đây là chuyện kinh thiên động địa, thử hỏi có nữ tử nào gan dạ cùng không biết xấu hổ như nàng chứ, vả lại nàng đang mặc ‘nam trang’!

Giật lại tay của mình, hẳn hít một ngụm khí trong lành “Đa tạ hảo ý của vị bằng hữu dành cho tại hạ, tại hạ thật chẳng dám nhận”

Nghe vậy, nàng hơi ngây người, tiếp đó là sững sốt, sau đó cười ồ lên “Ta là nữ nhân” chớp chớp mắt nàng nói với hẳn.

Tất cả mọi người thêm một ven hoảng hốt, một cô nương tiến lên, vội kiểm chứng bằng cách sờ vào ngực nàng “Á, quả thật là nữ nhân” nàng ta hét như thể không thể tưởng tượng được, đây chính là chuyện điên rồ nhất, nữ tử chạy tới đã là điều cấm kỵ rồi, lầu xanh là nơi nào mà một nữ tử lại to gan đi vào? Mặc cho vận nam trang, nhưng lại gan dạ đi bày tỏ với nam nhân thì đây là lần đầu tiên các nàng mới thấy qua.

Đôi đồng tử nheo lại, Kỷ Hoàng Phong đứng phắt lên, lạnh lùng bước ra đi, nàng liền chạy theo níu giữ “Ta quả thật là yêu ngươi nha”

Từ hồi lọt lòng tới bây giờ, hẳn chưa từng có cảm giác muốn giết người, đây là ngoại lệ “Ta khuyên tiểu thơ nên giữ chút mặt mũi cho song thân cùng gia tộc” rồi giật lại tay áo của mình, nhanh chóng đi dời đi, chuyện đêm nay, hẳn chắc rằng, thế nào cũng bị họ một truyền mười, mười truyền trăm, trở thành đề tài bất quá cho những kẻ buôn dưa ở kinh thành đàm tiếu.

“Nhưng ta yêu ngươi” ngược nhìn bóng lưng của hẳn, nàng vẫn hét lên, họ không thể tin nàng mặt dày như vậy!

Hay là nàng bị điếc?

Đêm đó, nàng bị phụ thân phạt quỳ ở từ đường suốt cả một đêm, nhưng hôm sau nàng vẫn không si nhê gì, và không hề biết hối cải, vẫn lon ton chạy đi tìm ‘hắn’.

“Ta yêu ngươi”

“Xoảng” vừa nghe được tiếng của nàng, tay hẳn run lên, ly cầm trong tay cũng không vững, theo đó mà rớt xuống đất, không ngờ mặt nàng lại dày như vậy, đuổi mãi không đi, chẳng lẽ hôm qua hẳn chưa nói rõ?

“Vị tiểu thư này đây, chàng đã bảo không yêu người, vì sao tiểu thư lại không biết liêm sỉ như vậy” so với hôm qua thì nàng – Thước Liên lại chẳng hề nhẫn nhịn muốn ra lệnh đuổi người, vì hôm qua mà ‘khách quý’ của nàng đã bỏ đi, làm nàng hối tiếc muốn chết, hôm nay bằng giá nào, nàng cũng phải đuổi cổ loại nữ nhân không biết liêm sỉ này đi.

“Ta tin nếu người cho ta cơ hội, người sẽ yêu ta!” nghe được lời nói tự tin của nàng thì Kỷ Hoàng Phong liền ngược mắt lên trần nhà, không biết nói gì thêm, Thước Liên cau mày liếc “Không yêu là không yêu, làm sao có thể cho người cơ hội?” rõ ngu xuẩn!

“Ta không có hỏi người, ta hỏi hần cơ” liếc xéo Thước Liên, nàng chân chó chạy tới trước mặt Kỷ Hoàng Phong, chớp chớp mắt, mong câu trả lời từ hần.

Hần biết, cho dù hần có từ chối muôn vạn lần, nàng vẫn không bỏ cuộc, trong lúc không biết phải tính sao thì mâu quang liền phát quang, nhorn môi cười nhẹ “Chỉ cần người có thể đoạt danh Tử Thần của Thần Tài Lâu, ta liền cho người cơ hội, thế nào?”

Chưa nghe hết, nàng đã phi như hỏa tiễn chạy đi, khác với lần này tiểu Châu tự biết chờ trước, thấy một hình ảnh rất giống với tiểu thư nhà mình thì tiểu Châu vội đi tới

Tiểu thư nhà nàng đang vén váy lên, chạy như bị ma đuổi thì nàng hoảng sợ, liền chạy theo “Tiểu thư, người bị họ ăn hiếp, đã nói với tiểu thư...”

“Thần Tài Lâu là loại địa phương gì?” cắt ngang lời của tiểu Châu, nàng hỏi, tiểu Châu ngạc nhiên rồi nói “Là một tử lâu”

“Mau dẫn ta đi” thấy nàng hấp tấp quát, tiểu Châu không lý nào không biết điều, vả lại thà dẫn nàng đi còn hơn để nàng chôn thân nơi lâu xanh.

Mạnh Khương Nữ đã khóc đổ Trường Thành [1] là câu chuyện dân gian của Trung Quốc, kể rằng: vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết ba ngày ba đêm, nước mắt hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa tám trăm dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng nàng. An táng cho chồng xong nàng cũng nhảy xuống biển tự vẫn.

3. Chương 3

“Nhưng ta chưa nói hết” Kỷ Hoàng Phong gian trá, giở trò lật lọng, rất may hần nhớ lại khi đó, hần vừa nói xong nàng chạy như vũ bão ra đi, hần cũng không nghĩ tới, nàng dễ dàng đoạt chức như vậy.

“Cái gì?” nàng hét như không thể tin được.

“Lúc đó ta có nói thêm, nhưng tại người không nghe” Kỷ Hoàng Phong lãnh mạc và đắc ý nói, ngoài mặt tỏ ra vẻ bình thản, nhưng trong lòng đã sớm cười tới đau ruột, vì biểu hiện trên mặt nàng hần phi thường hài lòng.

Hai tay nàng nắm chặt lại thành nắm đấm, đáy mắt tối sầm lại, công sức nàng bỏ ra suốt một tháng nay, đổi lại là sự dối trá của hần.

Khuôn mặt tái nhợt chuyển sang xanh mét, sau đó là đỏ bừng, tới đây thì Kỷ Hoàng Phong cau cả mày, vội nhích xa ra, sợ nàng ‘thẹn quá hóa giận’, bầm hần ra làm thịt tương.

“Người” nghiêng rằng, nàng rít lên, Kỷ Hoàng Phong có một chút giật mình, nghe được tiếng ken két từ kẽ răng của nàng vang lên thì biết nàng đang muốn giết người để ‘phát tiết’ đi mối hận của mình.

“Nói đi, người muốn điều kiện gì nữa!” đang lúc muốn ‘chạy’ thì hần kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ nàng lại thay đổi nhanh như vậy.

“Nói” nàng hồng lên, đôi máu tràn ngập hỏa, nàng đã cố nhẫn nhịn mới không bóp chết cái nam nhân này, chỉ vì sau này hấn cũng là người của nàng, không nên tạo ấn tượng xấu trong lòng của hấn.

“Ba tháng sau, kinh thành sẽ tổ chức cuộc thi, chỉ cần được Châu thượng sư công nhận là kinh thành đệ nhất tài nữ” hai mắt nàng trợn ra, không chỉ nàng mà gã sai vặt – Văn Đồ ở kế bên cũng khiếp đảm lên.

“Người cố ý làm khó ta” dựa vào dung nhan của nàng muốn được Châu thượng thư công nhận là ‘mỹ’ thôi cũng khó rồi, đừng nói chi là kinh thành đệ nhất tài nữ, rõ ràng là không muốn cho nàng cơ hội.

“Chỉ có kinh thành đệ nhất tài nữ mới xứng với ta” rồi bất đắc dĩ nói “Chẳng lẽ người muốn mọi người chế nhạo ta lấy một nương tử bất học vô thuật [1], dù gì Kỷ gia ta cũng là một gia đình danh môn”

Lần này là hấn nói đúng, ở kinh thành Kỷ gia được gọi là một trong tứ đại phú hào.

“Nhưng gia đình ta có gì kém người chứ” chỉ có hơn, tuyệt không kém, nàng tự tin khẳng định.

Thở dài, chiết phiến khép lại, Kỷ Hoằng Phong tỏ vẻ khinh miệt “Nói như người, chẳng lẽ người muốn mọi người nói ta vì gia sản nhà người, mà bằng lòng thành thân với kẻ vô tri như người?” xin nhờ, hấn không muốn có thêm một tội danh nào nữa.

Vả lại hấn chưa muốn giam mình trong cuộc sống hôn nhân!

Nắm chặt nắm đấm, nàng không biết ai đã leo mép, mách nước cho hấn nghe là nàng không biết chữ, grừ, đừng để nàng tìm được, nếu không...

Nhìn bộ dạng giận dữ của nàng thì hấn muốn cười, ruột thắt lại, nhưng cũng cực khổ nhẫn nhịn, không ỉn cười lên tiếng. Riêng về chuyện nàng không biết chữ, đầu chỉ riêng mình hấn biết, cả kinh thành ai cũng đã truyền miệng với nhau, chỉ tại nàng quá ngây thơ thôi, nghĩ tới đây thì hấn cau mày, rồi lắc đầu, cười mỉa “Sao, không tự tin?”

Nhìn thấy sự kiêu kích của hấn, môi mím chặt lại, hít vào, thở ra, nàng chỉ vào mặt hấn “Rửa sạch mông, chờ rước ta qua cửa đi” rồi ra đi.

“Phì” Văn Đồ nhin không được liền cười to lên, nhất thời liền nín bật.

Thu hồi lại ánh mắt, nữ nhi này ngoài tính tình bướng bỉnh còn có tính kiêu ngạo, Kỷ Hoằng Phong trầm nghĩ, nhưng rồi lại cười đắc ý trong lòng, vì hấn không cho rằng một kẻ vô năng như nàng sẽ làm được điều đó.

“Rầm” cửa phòng chính thức bật ra lần hai, lần này nàng ồ ồ đi tới, hành động này của nàng làm cho Kỷ Hoằng Phong giật bắn mình, chân không tự giác liền lùi xuống, nhưng đã không thể lùi thêm, vì lưng hấn đã chạm tới ván tường.

Hai tay nàng chống trước mặt của Kỷ Hoằng Phong, mắt trợn lên, tựa như uy hiếp con tin, cũng như xã hội đen đòi nợ “Người khẳng định đây là điều kiện cuối cùng?” nàng thật không muốn bị hấn xoay như chong chóng nữa.

Bây giờ Kỷ Hoằng Phong mới dám thở mạnh, khéo môi giật giật nói “Đương nhiên”

“Rầm” tiếng cửa phòng đóng lại, nàng để lại cho người trong phòng một làn khí trắng.

.....

“Hahahahaha” thanh âm cười hả hê, khoái trá, của một nam tử làm náo động cả Kỷ gia.

“Được rồi, người không cần phải như thế” hộp miếng trà thanh hống, Kỷ Hoằng Phong lãnh mạc nói.

“Hahahahaha” nhưng nam tử đối diện lại chẳng hề cho hấn chút mặt mũi, cứ ôm bụng mà cười.

“Lâm Khang Điềm” chậm rãi phun ra từng câu, Kỷ Hoằng Phong hiện tại phi thường khủng bố.

“Hảo, liền không cười” thấy hảo bằng hữu của mình đã phát hỏa thì Lâm Khang Điềm rất biết điều mà ngừng cười, mặc dù hấn rất muốn cười, nhưng lại sợ bị Kỷ Hoằng Phong ‘giết người bạch khẩu’, nên rất biết điều, vội lái sang đề tài khác “Uy, lỡ như nàng ta thật sự lấy được danh vị người sẽ bằng lòng rửa sạch....ách,

cưỡi nàng qua cửa sao?” hần phải sửa đi, khi thấy ‘hảo bằng hữu’ không kiên nhẫn gì muốn giết chết hần ngay tức khắc.

Chuyện hôm đó, ngay cả Kỷ Hoằng Phong cũng không biết cuộc đối thoại của hai người đã bị cả thiên hạ nghe lén, sau khi hần bước ra mới biết nguyên lai hai người họ đã trở thành người được dư luận được chú ý nhất.

Thu hồi lại nộ khí, hần tự tin nói “Không có khả năng!” Kỷ Hoằng Phong thật không tin, một bao cỏ nữ tử sẽ có thể nhận được danh vị đó, trừ phi heo cũng biết leo cây và trở thành phi thiên heo.

“Người không lo sợ nàng dùng bạc đúc lốt” nghe vậy, Kỷ Hoằng Phong cười xòa lên, có lẽ vì Lâm Khang Diễm không phải là người ở kinh thành nên không biết, nhoe mói cười một cách đặc ý “Châu thượng sư nổi tiếng là công tư phân minh, người được Châu thượng sư khai kim khẩu, chẳng có mấy ai” cho dù dùng cả núi vàng núi bạc cũng không mua chuộc được y.

Thấy được khuôn mặt tràn đầy tự tin cùng đặc ý thì Lâm Khang Diễm cau mày, hỏi “Người quả thực không thể chấp nhận nàng?” nói tới đây thì Lâm Khang Diễm thấy ‘hảo bằng hữu’ của mình hơi quá đáng, dám lấy tuổi thanh xuân của một nữ nhi ra đùa bỡn, thì hần phi thường không hài lòng với hành phi không quân tử của Kỷ Hoằng Phong!

Khóe môi đang cười phút chốc liền cứng ngắt, hồi lâu mới phun ra một câu “Được rồi, Lâm Khang Diễm, dừng lại ở đây đi, chúng ta đi uống vài ly chứ?” thấy Kỷ Hoằng Phong trốn tránh thì Lâm Khang Diễm cũng không muốn nói nhiều, liền cười nhẹ “Hảo”

Lâm Khang Diễm chỉ cầu mong, tiểu thơ Đường gia sớm ngày tỉnh ngộ, đừng bao giờ dính dáng tới hạng người như Kỷ Hoằng Phong.

“Rầm” cửa phòng được bật ra, hành động thô lỗ của nàng làm tim già nua của Đường Quan Phi muốn ngừng đập, liếc xéo, ông quát “Không cần thiết phải làm cho phụ thân tạ thế mới hả dạ!”

Nàng không muốn vòng vo tam quốc, liền nói “Phụ thân, con muốn học cầm kỳ thi họa” hiện tại lòng nàng như lửa đốt, thật muốn giành được chức vị, để hần sáng mắt ra và không khinh thường nàng nữa.

Cả người của Đường Quan Phi ngớ ra, sau đó thực hiện động tác là ngoáy ngoáy tai, xem thử mình có nghe lầm không, hay là do ông đã già, nên bị mắc chứng bệnh mà người già hay có?

Hít một ngụm khí lạnh, nàng chạy tới bên phụ thân “Phụ thân người không nghe lầm, nữ nhi muốn học cầm kỳ thi họa” nàng cười khở với hành động này của phụ thân, chẳng lẽ trong mắt ông, nàng chỉ là một bao cỏ nữ tử như người ngoài nói?

Từ nhỏ Đường Thanh Thanh đã lười biếng, chẳng chịu học lấy một chữ, chỉ thích trốn mãi trong phòng, vì yêu thương con gái, nên ông không ép buộc, cho đến khi lớn thì nữ nhi nhà ông vẫn không có tiến bộ gì.

Hai năm về trước, phát hiện ra nữ nhi mình bị bắt tể nhân sự ông liền gọi đại phu, khi tể lại nữ nhi ông đã không còn dáng vẻ nhu nhược, yếu đuối, mà thích cà tể, cà tể, làm loạn bên ngoài, mặc cho ông khuyên cũng không bỏ được cái tính nhớn nhoe, thích đeo bám nam nhân, như thế nào mà ngày hôm nay muốn học cầm – kỳ – thi – họa chứ? Quả thật lời nói của nàng có thể dọa chết người a.

“Phụ thân” thấy Đường Quan Phi đã xuất hồn đi nơi nào thì nàng liền chiêu hồn ông về.

“Hảo, đừng náo nữa” nàng muốn học, ông vui mừng còn chưa kịp, như thế nào lại không đồng ý?

“Nữ nhi muốn ngay bây giờ cơ!” Đường Thanh Thanh dậm chân, nhoe nhoe nói.

Cau mày, ông không tin đây chính là nữ nhi của mình, mâu quang lóe sáng, trừ phi là có điều gì đó thúc đẩy cho sự nỗ lực của nữ nhi nhà ông, nếu không có đánh chết ông, ông cũng không tin nữ nhi mình là loại người hiếu học!

Tới đây ông hỏi “Kỷ Hoằng Phong lại đưa ra loại yêu cầu phi lý nào nữa đây” ngoại trừ hần ra, ông không tin có người nào đó có thể làm thay đổi ý định của nữ nhi nhà ông.

Thấy phụ thân anh minh như vậy, nàng cũng không muốn giấu nữa “Được Châu thượng sư công nhận là kinh thành đệ nhất tài nữ”

Nghe tới đây, khoe mắt ông co giật, cơ mặt già nua cũng nhăn nhúm lại, thập phần khó coi, cái loại yêu cầu như vậy mà Kỷ Hoàng Phong cũng nghĩ ra, chứng tỏ hắn chưa hề thương yêu nữ nhi của ông!

Có ai mà không biết nữ nhi nhà ông ngoài ăn và ngủ, quây phá thì còn gì giỏi? Không phải ông khinh thường nữ nhi của mình, nằng mà leo lên được chức vị cho dù ông tán gia bại sản cũng đồng tình.

Nhưng là, nữ nhi nhà ông, có làm được không? Châu thượng sư là ai, là một kẻ công tư phân minh, liêm khiết, nói một là một, mỗi câu nói đều nêu rõ khuyết điểm của người khác, muốn nhận được lời khen ngợi từ miệng ông, còn khó hơn là được hoàng thượng khai kim khẩu, huống hồ là nữ nhi nhà ông tài học thô thiển, học thức ít ỏi, quả thật tự tìm con đường chết. (Oây, sao bác lại không tin tưởng tỷ ấy ><)

“Phụ thân!!!” thấy Đường Quan Phi lại thất thần, nằng lại hét, ông liền bịch hai lỗ tai lại “Hảo, liền đồng ý, mọi sự cứ tùy ý con”

“Đa tạ phụ thân” nói xong liền chạy như vũ bão mà ra đi, lúc đi vừa đúng lúc có một người xẹt ngang qua.

Vội chỉnh chu lại y phục, Hoa quân gia đứng trước cửa bẩm báo “Bẩm lão gia, Điền ma ma đang chờ ngoài cửa”

“Hảo, thỉnh bà ta vào”

Đường Quan Phong thở dài, ông phải thay nữ nhi của mình tính toán, Kỷ Hoàng Phong hoàn toàn không yêu nữ nhi nhà ông, chỉ nhìn những điều kiện vô lý hần nêu ra, ông cũng biết được, hần không yêu Thanh Thanh nhà ông.

Kể từ ngày đó, dù cực khổ cách mấy, nằng cũng dành hết thời gian vào học tập, sáng thì cùng lão sư luyện đàn, chiều thì học thư pháp cùng vẽ tranh, tối thì học kiếm pháp.

Trong một tháng nay nằng luôn không ngừng cố gắng vắt sức, những lúc nằng cảm thấy hảo mệt mỏi, muốn gục ngã, nhưng nằng không cam lòng, vì hần nói chỉ cần nằng làm được nằng sẽ đượ hần chấp nhận, nghĩ lại lời này nằng cố vươn người đứng dậy, tự khích lệ bản thân mình: Ta sẽ làm được, ta sẽ làm được.

Trời cao không phụ lòng người, hướng hồ Đường Thanh Thanh lại hiếu học như vậy, chẳng mấy chốc, những chuyện tưởng chừng không thể liền trở nên có thể, quả thật trên đời có phi thiên heo. (=)))

Thiên hạ không có việc gì khó, chỉ sợ không có lòng quyết tâm!

“Xoảng” một chiếc ly gốm đã rớt xuống mặt đất, vỡ ra thành trăm mảnh, cũng như tâm tình của chủ nhân nó, rất tệ, rất thảm.

“Thiếu gia, người không nên khoa trương như vậy” gã sai vặt – Văn Đồ trề môi, oán trách, hần rất khâm phục Đường gia – đại tiểu thư, bị thiếu gia nhà hần xoay như chong chóng, vậy mà cũng có thể vượt qua, chứng tỏ tiểu thư là một người rất có lòng kiên trì, thực ra dựa vào nhân phẩm của tiểu thư, ở kinh thành chắc gì không thể xuất giá, chỉ tại tiểu thư quá si tình thiếu gia nhà hần, mà lại không biết rõ sự tình...thật tội!

“Văn Đồ, người nên nhớ rõ, người là nô bộc nhà ai!” nghiêng răng kêu ken két, hần không thể tin được ngay cả gã sai vặt từ trước giờ luôn ‘cúc cung tận tụy’, lầy im lặng làm phục tùng, vậy mà giờ đây có thể vì một háo sắc nữ làm cho tâm thần quẩn trí trở nên mê muội mà nói đỡ dùm nằng.

Đường Thanh Thanh! Coi như người lợi hại đi.

Bữa nọ, Văn Đồ rất thức thời, liền chạy trốn chết, kéo mang họa sát thân, Lâm Khang Điền một thân màu bạch, tóc dài đen đầy xõa ngang lưng, tung bay trong gió, cả người tràn đầy khí chất tiêu điều tự tại, tiêu sái bước vào, đi được nửa đường thì một cơn gió thổi qua, mang theo một bóng người đi ra.

“Uy, gặp quý sao?” dùng tay chắn đi ngọn gió đầy cát bụi, Lâm Khang Điền cau mày khế oán, khi nhìn vào khung cảnh tại hậu viên thì hần đã biết vì sao Văn Đồ rất chân chó mà chạy, nguyên lai ở đây núi lửa sắp bùng nổ, ước tính lần này bộc phát là sẽ làm chết rất nhiều người đi.

Rất tiếc, Lâm Khang Điền – hần là kẻ không sợ chết “Phạch” chiết phiến bụng ra, Lâm Khang Điền bình thần, tiêu sái đi tới, tự như một chú chim khổng tước cao ngạo đi tới mặt của Kỷ Hoàng Phong.

Mí mắt co giật, khóe miệng co quắp lại, mâu quang phần nộ “Lâm Khang Diễm, người coi chừng ta bẻ cánh của nhà ngươi” chết tiệt, không biết hấn tới đây để mua vui hay là nhận lấy cái chết.

Lâm Khang Diễm vẫn không sợ chết, nhe răng cười vô lại “Phong a, Phong a, chớ nên giận cá chém thớt a, đầu sao cũng hơn hai mươi năm tình thủ túc”

“Nếu không nể tình thủ túc, ta sớm kêu người luộc chín người để ăn” bây giờ cả người Kỷ Hoàng Phong nòng nặc thuốc súng, sẵn sàng cho nổ tung cả trái đất để hạ hỏa.

Cười cười, Lâm Khang Diễm vỗ vỗ lấy bả vai của người huynh đệ trí cốt của mình, đầu nghênh ngang lắc sang trái lắc sang phải, chặc lưỡi liên hồi “Chẳng phải ngay từ đầu ta khuyên người rồi sao, không nên đùa với lửa, người xem, bây giờ người ra bộ dạng gì đây?”

Nghĩ lại ba tháng trước, Kỷ Hoàng Phong còn an nhàn cùng hấn đi phong hoa tuyết nguyệt, không ngờ ba tháng sau lại phải giam mình trong cuộc sống hôn nhân thì hấn cười đau cả ruột, mặc dù hấn ở nơi xa, nhưng vẫn luôn nghe ngóng tin tức nơi kinh thành phồn hoa, và lại chuyện của họ sớm đã trở thành đề tài nóng hổi nhất, đi tới đâu cũng có thể nghe được tên của hai người họ thì hấn muốn cười.

Nàng cũng chẳng biết chính mình nổi tiếng như thế nào trong Nam Mộ Phong quốc đâu, trong vòng mấy ngày nay thôi, trong các trà lâu, hay khách điểm đều chỉ nghe được tên của nàng.

“Câm miệng” hắc tuyến hiện đầy mặt, Kỷ Hoàng Phong chính thức trở thành bạo long, kẻ xui xẻo bị bạo long điểm trúng mặt chính là cái nam nhân không biết sống chết ở đối diện.

Lâm Khang Diễm nhướn môi cười trong thật tiêu sái, nhưng mắt hấn đang âm thầm ngó nghiêng ngó dọc, tìm đường bỏ chạy.

“Đứng lại” thấy thân ảnh Lâm Khang Diễm có chút hoang mang, chân khê lùì bước thì Kỷ Hoàng Phong nổi trận lôi đình, gân xanh hiện đầy trên trán, đôi mắt tràn đầy sát khí, hấn không thể bóp chết tiện nam ngay trước mặt.

Đùa ư, ‘đứng lại’ để bị làm thịt à?

Nhưng rất tiếc, có lẽ vận may đã không đến với bạn Lâm Khang Diễm của chúng ta.

Vì thế trong hậu viên đã diễn ra trận thảm sát, tiếng la thảm thiết vang lên, qua ba nển nhang cũng đã kết thúc, ước tính khi vào Lâm Khang Diễm ngọc thụ lâm phong, khi ra lại thương tích đầy mình, được người hầu điều dắt, nhìn bộ dạng chật vật, khuôn mặt anh tuấn hiện đầy dấu ấn xanh tím khiến cho kẻ khác cũng phải xót xa a.

Một nữ tử cay mày nhìn một nam tử chật vật, thê lương ra đi, liền hỏi nha hoàn kế bên “Tiểu Châu, người kia là ai, sao lại mạo phạm người của Kỷ phủ?”

“Ách, tiểu thơ, người kia là Lâm Khang Diễm, là thủ túc chi giao của Hoàng Bá công tử” tiểu Châu vừa nhìn đã nhận ra được kẻ bị dợt cho tới tã chính là Lâm Khang Diễm một trong các đại phú hào của phía Bắc.

Nàng càng sinh ra khó hiểu “Thế vì sao hấn lại bị như vậy, người đi dò laùm ta!” gật gật đầu, tiểu Châu liền đi ra đi.

Còn nàng thì vén váy lên, ung dung đi vào Kỷ phủ, lại bắt gặp thân ảnh của một nam nhân trung niên, mặt chữ điền, lông mày rậm lộ ra tính khí hào sảng, môi nàng không tự giác nhếch lên.

Vừa may nam nhân trung niên cũng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của một nữ tử, liền tiến tới “Tiểu Thanh, như thế nào mà con lại đến sớm như vậy?” ngược lên bầu trời, bình thường sau giờ Ngọ nàng mới tới, như thế nào hôm nay lại đi sớm hơn mọi ngày?

Nhún người, nàng lễ phép nói “Bá phụ, ngài đã quên năm ngày sau là ngày gì sao?” nàng tỏ ra ái ngại, cúi thấp đầu xuống.

Người nam nhân này không ai khác chính là phụ thân của Kỷ Hoàng Phong – Kỷ Phục Vân, ông cười tới mảy cũng dẫn ra “Ha hã, ta quả thật lớn tuổi rồi, nên quên mất”

Nàng che miệng cười e lệ, mọi cử chỉ của nàng đều trở nên thanh tao, nhã nhặn, vì trải qua ba tháng học lễ nghĩa, thì nàng trở nên thành thục hơn xưa.

Mâu quang lóe sang, ông phi thường hài lòng về con dâu tương lai này, dựa vào gia thế của cả hai nhà, đều là môn đăng hộ đối, mà cái nữ nhi này lại là một người hiếu thảo, biết nỗ lực, ông tin tưởng nàng sẽ là một hiền thê, là một nhân tuyển cực kỳ phối với con trai ông, vì vậy ông thúc giục “Phong nhi ở trong hậu viện, mau vào đi, ta không cản trở hai người dệt mộng duyên ương a”

“Bá phụ” bất đắc dĩ gọi, nàng mới chưa tiến tới cảnh giới đó, như thế nào Kỷ Phục Vân lại nói như thế?

“Ha ha, ta nói con tiểu Thanh a, cố gắng lên, bá phụ rất mong uống ly trà con dâu rồi” Kỷ Phục Vân cười tới híp cả con mắt, vẫn không bỏ qua ý định, cùng hàn huyên với nàng.

“Bá phụ, yên tâm đi, tiểu Thanh nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của bá phụ” chuyện gì nàng cũng không tự tin, riêng điểm này, nàng phi thường tự tin, danh xưng nhất định sẽ lọt vào tay nàng thôi.

“Hảo, tiểu Thanh, ta tin tưởng con, mau vào đi, đừng để hấn đợi lâu” khuôn mặt già nua luôn hiện hữu ý cười, ông đợi chờ ngày được bông cháu đến dài cả cổ rồi, thật không muốn đợi thêm.

“Ân” nhận được sự kích lệ, nàng cảm thấy tự tin hẳn lên, liền bước vào, khuôn mặt vẫn nở nụ cười tươi tắn tựa hoa, tựa ngọc.

Toàn bộ sự việc đều thu vào tầm mắt của Kỷ Hoàng Phong, hai mắt hấn bốc hỏa, như muốn thiêu đốt hai người đang xù xì to nhỏ ở khuôn viên kia, như thế nào mà phụ thân hấn lại hòa theo sắc nữ này để ép hấn vào khuôn khổ? Hấn thật nghi ngờ chính mình là con riêng được lượm về nuôi nấng.

Quả thật đáng hận!

“Phong ca ca” thấy được thân ảnh tiêu sái, anh tuấn bất phàm của Kỷ Hoàng Phong thì mắt nàng sáng ngời tựa viên kim cương, vội chạy ào tới, muốn ôm lấy thân ảnh của hấn tìm lấy một tia ấm áp.

“Ngày nào cũng đến, không phiền sao?” trái ngược lại với tâm trạng vui vẻ lộ ra mặt của Đường Thanh Thanh, thì Kỷ Hoàng Phong muộn phiền muốn chết.

“Phong ca ca, sao chàng có thể nói vậy, gặp tình lang của mình, đâu thể nói phiền” mặc cho nàng học hết tứ thư ngũ kinh, nhưng da mặt còn dày hơn cả da trâu, không biết xấu hổ, nói không ngại miệng.

Trái tim của Kỷ Hoàng Phong liền chùn xuống, không ngừng cảm thán trong lòng, nếu hấn không có nội công hộ thể, e rằng sớm đi điểm danh với tổ tiên rồi.

Nàng liền tung tăng chạy đến, khoác tay của hấn “Phong ca ca, còn năm ngày nữa, người ta đi thi, thật mong chàng có thể tới khích lệ người ta a” nàng nũng nịu tựa chú mèo nhỏ, nựng vào tay của hấn, mặc cho cách một lớp áo, nhưng hành động này của nàng làm cho hấn nổi cả da gà, lông trên sống lưng cũng dựng cả lên.

Khóe môi có chút co quắp lại, liền từ chối “Ta bận”

Nghe được lời nói này thì tâm nàng tan vỡ ra thành trăm mảnh, nước mắt lưng tròng nhìn hấn, mím chặt môi, hấn hô “Đủ” liền lạnh lùng hất đi tay của nàng “Ta đến là được rồi”

“Hoan hô” nàng không hề nghi kỵ liền ôm trâm lấy thân thể nam nhân cường tráng kia một cách mãn nguyện.

Cơ mặt co thắt liên hồi, khóe miệng nhếch lên, có chút cứng đờ “Không nên được nước làm tới!”

“Gì chứ, chẳng phải chàng rất hưởng thụ sao?” nói ra lời này Kỷ Hoàng Phong thực nghi nàng chính là một người từ trên trời rơi xuống, như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy?

Mặt hấn nổi đầy hắc tuyến, liền cầm chặt tay nàng, ra sức mà giằng đi hai cánh tay đang ôm chặt lấy đai hông hấn “Nếu người muốn ta đi thì nên biết điều”

“Chàng ngại sao” oanh – câu nói của nàng càng khiến cho hấn cảm thán, đây là người được mọi người trong kinh thành ca tụng là ‘thần nữ’ đây sao? Là người chỉ vốn vẹn có ba tháng mà có thể thông hiểu: Cầm – kỳ – thi – họa sao?

Hắn thực muốn mượn uy lực của thiên lôi để bỏ đầu nàng ra, để xem trong đầu nàng chứa cái gì, khuôn mặt hắn điểm nào tỏ ra ‘ngại’ và ‘thích thú’?

Nàng cười hì hì, liền bỏ tay ra và nói “Chàng đã hứa rồi nha, năm ngày sau, chúng ta sẽ tái ngộ” liền xoay người hờ hờ ra đi.

Kỷ Hoàng Phong bắt lực thở dài, thật không hiểu, hắn có điểm nào tốt mà khiến cho nàng trở thành một đại hoa si như vậy.

Khi vừa bước chân ra khỏi đại môn, cũng đúng lúc một cỗ xe ngựa đang đậu ở trước phủ, nàng vẫn không hề hay biết điều gì đang xảy ra, trên môi luôn nở nụ cười thật tươi, bước vào toa xe.

Xe ngựa của nàng vừa di chuyển ra đi, thì một nữ tử trong toa xe kia bước ra, ngược mắt nhìn chằm chằm vào tấm bảng trước mặt

Bất học vô thuật [1] K học vấn, k có tài cán gì

4. Chương 4

Lưu Uyển Nhược

Cởi hết xiêm y, từ từ tiến vào đục thùng, thoải mái ngâm mình trong nước nóng, khoe môi luôn hiện hữu nụ cười vui vẻ, vì năm ngày sau, nàng chính thức được hắn công nhận, điều này khiến tâm trạng nàng nở hoa, vui sướng không gì bằng.

“Tiểu thơ, tiểu Châu đã thám thính ra, Lâm công tử là bị...là bị...” lúc này, đang giúp tiểu thơ chải đầu, thì bị nàng rặn hỏi, tiểu Châu khó muốn nói nhưng rồi lại thôi.

“Tiểu Châu, từ khi nào mà muội lại ăn nói lấp lửng, Lâm công tử kia bị như thế nào?” tự ngấm mình trong gương, nàng vẫn mang tâm trạng vui vui vẻ vẻ hỏi.

Thở dài, tiểu Châu biết, không có nàng nói, vẫn có những tam cô lục bà kia nói, nên nàng phong vân kinh đạm nói “Là Kỷ công tử đã đánh tới y ra bộ dạng này” nói ra thật không tin, không phải họ tình như thủ túc sao? Như thế nào mà nhẫn tâm ra độc thủ như vậy a, Kỷ Hoàng Phong quả thật tàn nhẫn, nàng mới không muốn một người lạnh lùng và vô tâm như Kỷ Hoàng Phong làm ‘cô gia’.

“Gi cơ?” chớp chớp mắt, nàng ra vẻ không thể tin được nhìn tiểu Châu, tiểu Châu sớm đoán trước vẻ mặt của tiểu thơ, liền nói “Tiểu thơ, Kỷ Hoàng Phong là loại nhân cầm thú cũng không bằng a”

“Hắn thực oai” nàng đứng phắt dậy, tỏ ra thực ngưỡng mộ, nói ra một câu mà tiểu Châu có nghĩ cũng nghĩ không ra, liền (đơ luôn), sau đó làm hành động ngoáy lại tai mình xem có phải mình đã mắc triệu chứng già trước tuổi không, sao lại nghe lầm như vậy?

Nàng tưởng rằng hắn chỉ là một nho nhã công tử, thật không nghĩ tới hắn xuất thủ lại ngoan độc như vậy, thật oách, như vậy mới xứng đáng làm tương công của nàng chứ “Ta nghĩ ta càng yêu hắn rồi” quay đầu lại, nàng cười híp cả mắt mà nói, nhưng lại không hề để ý sắc mặt của tiểu Châu.

Tiểu Châu muốn đâm đầu vào đậu hủ mà chết, tiểu thơ nhà nàng đúng là hết thuốc chữa rồi, điên rồi, nếu nàng còn đứng trong này thêm giây phút nào nữa, chỉ e rằng bị tiểu thơ ‘kích’ tới độ nôn ra máu mà chết, vừa nghĩ, liền làm, dứt khoát, phất ống tay áo mà ra đi, để lại Đường Thanh Thanh vẫn còn đang tự dẹt giắc mộng tình ái của nàng.

Màn đêm vừa buông xuống, ánh dương quang xuất hiện, tiểu Châu cùng Dương đại thẩm – trù nghệ của Đườn gia xuất môn đi mua ít vật phẩm, bước ngang qua một quán trà thì giỏ xách trong tay của tiểu Châu liền rớt xuống, thân thể liền trở nên cứng đơ.

Dương đại thẩm ở kế bên cũng không khác gì tiểu Châu, tất cả mọi người đang bình luận tới khí thế thì một nam tử la lên “A”, theo ánh nhìn thì nhận ra hai người đứng trước cửa là người của Đường gia, vài người không hẹn cùng chạy trốn chết.

Lúc này hai người mới bình tâm lại, Dương đại thẩm khéo nhắc nhở “Theo ta, không nên để tiểu thư biết”

“Đại thẩm, giấu được hôm nay, không thể giấu được ngày mai, vả lại sớm muộn gì tiểu thư cũng biết thôi” tiểu Châu cảm khái, sau đó thở thật dài, đáy mắt hiện lên chút phiền não.

“Tiểu thư thật thê lương” Dương đại thẩm rưng rưng mắt, chua xót, giọng có chút nghẹn ngào thay tiểu thư nhà mình đau khổ.

Vừa đặt chân về tới phủ thì thấy thân ảnh quen thuộc đang hung hăng xộc tới, cả hai thấy vậy, khuôn mặt không cùng hẹn mà cùng tái nhợt lại “Tiểu thư, sớm” tiểu Châu miễn cưỡng nặn nụ cười, tâm sớm đã bị một loạt sóng ngầm chi phối, rồi tựa to vò.

“Hừ” cánh mũi phồng lên thở một hơi thật mạnh “Mặt trời đã lên ba xào, còn sớm gì nữa” sau đó liếc mắt nhìn vào giỏ đan bằng trúc tre của tiểu Châu nâng cau mày.

Tiểu Châu đang nghĩ chẳng lẽ nàng đã biết? Nhưng khi thấy ánh nhìn của tiểu thư thì nàng liền thông suốt “Nô tỳ đáng tội chết, sẽ đi ra mua ngay”

“Xem như biết điều đi” hôm qua rõ ràng nàng đã căn dặn, mua cho nàng chút ít son phấn, vậy mà tiểu nha đầu này đi cả ngày trời cũng quên đi lời căn dặn của nàng, điều này khiến nàng bức nhọc không ít.

“Tiểu thư, người cứ chờ ở đây a, tiểu Châu sớm quay về” nói xong liền liếc mắt nhìn Dương đại thẩm rồi mới rời đi.

Hiểu ra ý của tiểu Châu, Dương đại thẩm liền lôi kéo Đường Thanh Thanh “Tiểu thư, người xem, hôm nay đại thẩm mua được gì a, là cua, là loại cua gạch mà tiểu thư thích nhất a”

Nghe được chữ ‘cua’ thì nước miếng nàng không tự hẹn cùng nhau chảy ròng ròng ra, Dương đại thẩm khẽ thở phào trong tâm, rất may khi đó bà cùng tiểu Châu nhanh trí, muốn dụ dỗ tiểu thư lưu lại trong phủ chỉ có cách dùng thức ăn ngon thôi, nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của tiểu thư thì Dương đại thẩm mừng thầm.

Nhưng đã quá sớm “Hảo, Dương đại thẩm, sau khi ta đi tới Kỳ phủ về sẽ hảo hảo thưởng thức món cua gạch của đại thẩm” mặc dù món cua gạch của Dương đại thẩm ngon chết người, nhưng vẫn là ‘hắn’ quan trọng hơn a, nghĩ tới bốn ngày sau, thì khéo môi nàng liền nở lên nụ cười sáng lạn, chói chang hơn cả ánh dương quang.

“Tiểu thư” chưa để bà nói, nàng đã thi triển môn chuyên ngành của mình chính là đôi chân nhanh như gió, có thể chạy rất nhanh, mau chóng lưu lại cho Dương đại thẩm một lớp bụi dày trên mặt.

Khi chạy trên đường thì nàng cảm thấy ánh nhìn của mọi người thực kỳ quái, nhưng nàng lại không nghĩ ngợi nhiều, liền ba chân bốn cẳng chạy tới Kỳ phủ.

Vừa mới bước vào khuôn viên nàng đã sinh ra nghi ngờ, như thế nào mà hôm nay lại im lặng như vậy? Vén váy lên, nàng liền chạy vào hậu viên tìm người.

Di, như thế nào lại không thấy? Chẳng phải bình thường giờ này hắn hay ngồi ở hậu viên sao?

Vội bước vào hoa viên, cũng không thấy, khi đi tới một hồ nước giữa hoa viên thì nàng mới phát giác nguyên lai ở đây có người.

Một nữ tử, mắt ngọc mài ngà, khuôn mặt trái xoan, đôi môi đỏ thắm, dáng người lồi lõm đều có, đang vịn vào thành của hồ nước, tay còn lại đưa ra, khẽ nghịch nước trong hồ, một đường cong hoàn mỹ hiện hữu trên khuôn mặt đẹp tựa hoa tựa ngọc.

“Thật là đẹp như tiên nữ” miệng nàng há thật to có thể nhét một quả trứng, hai mắt dán thật chặt vào thân ảnh ở trước hồ, thật không tin nổi, đây là lần đầu nàng nhìn thấy một ‘thục nữ chính hiệu’ nha.

Đang nghịch nước thật vui thì Lưu Uyển Nhược cảm nhận được có một ánh mắt đang dán thật chặt trên người nàng, ngược mắt nhìn nữ tử ở phía bên kia.

“Người thật đẹp” nàng chạy nhanh như gió, vọt tới trước mặt Lưu Uyển Nhược để diện kiến dung nhan tuyệt đẹp của nàng ta, không ngờ đứng càng gần thì nàng ta càng đẹp.

Nghe được lời khen ngợi của nàng thì khuôn mặt của Lưu Uyển Nhược đã hiện lên một rạn mây đỏ, e lệ, thanh tao đáp “Đa tạ lời khen của vị tiểu thư này đây”

“Không, ta chỉ nói sự thật thôi” cầm thật chặt tay của Lưu Uyển Nhược, nàng lộ ra sự ngưỡng mộ với nữ tử hiện tại.

“Xin hỏi khuê danh của tiểu thư” Lưu Uyển Nhược có chút hảo cảm với nữ tử đối diện, nàng quá nhiệt tình, khiến ai cũng yêu thích, nụ cười sáng lạn như mặt trời, làm cho người ta có chút ảm áp.

“Ta họ Đường, tên Thanh Thanh, còn nàng?” Đường Thanh Thanh không hề để ý tới sắc mặt của Lưu Uyển Nhược, nhanh nhẹn hỏi lại.

Sắc mặt của Lưu Uyển Nhược đã tái nhợt đi, miệng cũng không khép lại được, có chút kinh ngạc khi nàng nói ra khuê danh của mình.

“Uy, người sao vậy, không khỏe sao?” như thế nào khi này sắc mặt hồng nhuận, liền đổi sang trắng nhợt, ‘trạch nữ’ quả có khác, vừa mới rời khỏi phòng ngủ bước thì đã bị trúng nắng.

“Ta....ta....ta...không sao!” Lưu Uyển Nhược tựa không thể tin được, nhưng nàng là con nhà gia giáo, kẻ khác nói, không lý nào không đáp lại, nhưng giọng nói của nàng thật không thể giữ được bình tĩnh.

“Thật không sao chứ?” Đường Thanh Thanh có chút lo lắng cho vị tiểu thư khuê các trước mặt, liền quan tâm muốn đi tới đỡ nàng ta, thật không nghĩ tới “Ừm”

“A” nàng hét lên, nhìn thân ảnh Lưu Uyển Nhược đổ nhào xuống hồ nước “Đường –Thanh –Thanh”

5. Chương 5

“Đường –Thanh –Thanh” thanh âm thật quen thuộc vang lên, vốn dĩ giọng nói luôn lãnh đạm như nước nay lại tràn đầy oán khí.

Nàng xoay người lại “Bốp” một thanh âm thật êm tai vang lên ở hoa viên, nàng cảm thấy má phải của nàng rất đau, da thịt trắng nõn đã hiện lên năm dấu màu đỏ, hằn sâu trong da thịt chính là năm ngón tay, bạt tay này khiến đầu óc nàng hơi say sẩm, tai ong ong, nghe không hiểu những lời của kẻ trước mặt, chỉ nghe được “Thật là một hành động ti tiện”

“Nhược nhi” khi thanh tĩnh lại thì chỉ thấy Kỷ Hoàng Phong lúng cuống nhảy xuống hồ vớt lấy thân thể kiêu my của một nữ tử lên, rồi trừng mắt nhìn nàng, ôm lấy cơ thể không xương của nữ tử đi lướt qua mặt nàng.

Tay nàng bịch lấy má phải đau rát của mình, không thể tin được chuyện gì xảy ra, trong giây lát nàng vẫn ngây như phỗng đứng tại hoa viên, chỉ biết trơ mắt nhìn nam nhân mình yêu sau khi inh một bạt tai liền ra đi với nữ lưu vừa mới giao thiệp chưa đủ một nén nhang?

Văn Đồ vừa bị sai đi mua đồ nay đã trở lại, người trong phủ đều bị lão gia điều đi giúp Phục Tiên Hưng – một trong tứ lão bằng hữu của người, để xây dựng miếu tự, nên trong phủ chỉ còn mình hắn, phải bôn ba khắp nơi làm đủ mọi chuyện, cuối cùng mới có thể chữa lại nửa cái mạng sống, lếch về tới phủ, nào nghĩ tới....

“Mau mời đại phu” một thanh âm to lớn vang lên, khiến tâm của Văn Đồ run run, chưa đầy một khắc “Mau đi mời đại phu, phế vật” Kỷ Hoàng Phong đã xuất hiện.

Nhìn nữ lưu đang được ôm chôn trong lồng ngực của thiếu gia thì Văn Đồ nhả mày “Mau”, tiếng rống vang xa, Văn Đồ muốn không đi cũng không được, liền than thân trách phận, vào làm hạ nhân của Kỷ phủ sung sướng lắm sao? Ở thì sung sướng đấy, vì tiền lương rất hậu hĩnh! Nhưng phải hầu hạ một bạo long

như thiếu gia, quả thật kiếp trước Văn Đồ không tự tu phúc khí, nên kiếp này mới phải gặp quả báo đi. (Chuẩn xác =)))

Sau một nển nhang nàng mới nhận ra vấn đề, liền chạy đi tìm Kỷ Hoàng Phong để nói rõ sự tình, nàng thật sự không đẩy vị nữ lưu kia, là nàng ta tự ngã vào hồ, hấn không nên nghi oan cho nàng.

“Cút” vừa nhìn thấy khuôn mặt nàng, hấn đã nổi trận lôi đình, làm cho lão đại phu đang bắt mạch ở trước giường cũng muốn cười hặc về trời.

“Thật sự...” chưa nói được một câu, nàng bị Văn Đồ lôi kéo ra đi, Văn Đồ khẽ nói “Thiếu gia tâm trạng không tốt, tiểu thư nên hồi phủ, ngày khác bái phỏng” nói xong lời này, tâm hấn cũng thay nàng đau.

“Ta...” Không đến phiên nàng nói, Kỷ Phục Vân đã xuất hiện ở ngoài khuôn viên “Tiểu Thanh, nên hồi phủ trước, chuyện này ta sẽ trả lại công đạo cho tiểu Thanh sau” vừa cùng đám lão bằng hữu hội ngộ, nào ngờ được Văn Đồ đưa tin, ông bỏ lại các lão bằng hữu liền ba chân bốn cẳng như quỷ đói dầu thai đi về.

Trên đường đi, ông không hề tin những gì mà Văn Đồ cho người truyền lại, tiểu Thanh mà ông quen biết lại đẩy Lưu Uyển Nhược xuống nước? Xin nhờ, ông tuy già, nhưng mắt chưa kém đâu.

“Ta...” nàng buồn bã, cụp mi xuống, Kỷ Phục Vân đi tới xoa xoa đầu, tựa như an ủi “Tiểu Thanh, cho dù không ai tin tưởng người, bá phụ – Kỷ Phục Vân cũng mãi tin tưởng tiểu Thanh là trong sạch”

Nghe được lời nói này của Kỷ Phục Vân thì nàng rưng rưng mắt, cảm động nhìn lấy Kỷ Phục Vân , trên khuôn mặt chữ điền không tự giác nở lên nụ cười nồng hậu “Văn Đồ, giúp ta tiễn tiểu thư một đoạn”

“Ân” tưởng việc gì, việc này thì nghĩa bất dung tình, cho dù bảo Văn Đồ hấn thay tiểu thư nhận tội, hấn cũng làm, vì hấn cũng như lão gia tin tưởng tiểu thư tuyệt đối không phải là hạng người này.

Sau vụ việc này thì khắp nơi liền xôn xao, hôm qua tiểu thư Đường gia tới Kỷ phủ đánh ghen, liền đả thương vị hồng nhan tri kỷ của tình lang mình, và thừa cơ đẩy nàng ta xuống nước.

Có người lại đồn, cả ba cùng ẩu đả, dẫn tới xây xát da thịt, vì Kỷ Hoàng Phong nhất mực chung tình với vị hồng nhan tri kỷ, dẫn tới Đường tiểu thư ghen ghét sinh lòng đổ kỵ, đẩy nàng ta xuống nước, sau đó liền hung hăng đánh Kỷ Hoàng Phong một bạt tai.

Lại có người đồn..v.v.v....miễn sao sự tình ngày hôm có tàn nhẫn cách mấy liền bị người trong kinh thành đổi trắng thay đen, thổi phồng lên, từ kẻ bị hại trở thành người có tội trong mắt của thiên hạ, aiz, thực thảm

“Cốc, cốc” một tiểu nha hoàn lén lút mon men trước cửa của một căn phòng, sau một hồi trầm mặt, mới dám gõ cửa.

“Cút đi” thanh âm thất thanh của một nữ tử vang lên, khiến khuôn mặt của tiểu nha hoàn bất giác tràn đầy hai lệ trong suốt trên gò má

“Tiểu Châu, lui ra đi” Đường Quan Phi xuất hiện, liền nói, tiểu Châu gật gật đầu, lau đi nước mắt trên má, rồi ra đi, dẫu sao tiểu Châu có khuyên cũng không khuyên được, nếu nán lại đây thì chỉ bằng ra đi, để cho lão gia thuyết phục tiểu thư.

“Thanh Thanh, đừng như thế nữa, đã một ngày một đêm con không ăn không uống, đừng làm cho phụ thân sợ a” giọng khàn khàn già nua tựa như rất xúc động của Đường Quan Phi vang lên, liền thu hút sự chú ý của người trong phòng.

“Phụ thân, cứ mặc nữ nhi” do khóc quá nhiều, mà thanh âm nàng ngao nghet, khàn khàn, khiến cho người cha già ngoài cửa đau phé tâm can.

“Thanh Thanh, hấn không xứng cho con đối xử tốt với hấn, tỉnh lại đi” Đường Quan Phi vẫn không bỏ cuộc, đôi mắt lim dim nhìn vào cánh cửa trước mặt, khẽ khuyên bảo.

Ngay từ đầu ông đã biết, chỉ tại nữ nhi ông yêu một cách mù quáng, tiểu tử đó, thật đáng trách, bảo bối nhà ông, ông cũng không nỡ quát, hay đánh, vậy mà hấn đối với nữ nhi ông động tay động chân, cừu này không trả ông không làm người!

“Phụ thân, để nữ nhi yên” ở trong phòng nàng khóc sưng cả đôi mắt, mặc dù không muốn phụ thân thay nàng đau lòng, nhưng nàng vẫn muốn khóc, nàng muốn yên tĩnh.

“Thanh Thanh” ông lại đau đớn gọi.

“Phụ thân, để nữ nhi yên tĩnh” nàng không cách nào mở cửa, tiếp nhận sự thật, nàng muốn tự thanh thản.

“Quên hẳn ta đi, không có hẳn ta, vẫn còn rất nhiều nam nhân cho Thanh Thanh lựa chọn” Đường Quan Phi ở ngoài cửa vẫn không hề bỏ cuộc.

“Nhưng...nhưng...nữ nhi chỉ thích mỗi hần thôi” thật sự rất thích hần, thích hần tới mù quáng.

“Thanh Thanh, trên đời này không có gì không thể từ bỏ, phụ thân tin rằng Thanh Thanh sẽ được hạnh phúc” đôi mắt già nua đã hiện lên một tầng nước, ông nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Ngoại trừ hần, không ai có thể làm nữ nhi hạnh phúc” nước mắt chảy ròng ròng, nàng không bỏ cuộc, vẫn cố nghĩ: Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi, hần nhất định sẽ nhìn ra nàng mới là người hần cần tìm, nàng mới là hồng nhan tri kỷ của hần.

“Thanh Thanh, kẻ hần yêu thích chính là nữ lưu kia, nếu không hần sẽ không vì nữ lưu kia mà đánh con, hãy tỉnh lại lại” ông không muốn nữ nhi mình lún vào vũng lầy, ông muốn nhân lúc nữ nhi mình thương tâm, kéo nàng ra, mới là thượng thượng sách.

“Không, con không tin, không” vừa nghe thấy thì tâm tình nàng biến chuyển, liền hét lên, sự việc ngày hôm đó nàng vẫn không thể quên được, từng hành động, lời nói, cử chỉ của hần, nàng cũng không thể quên được.

“Thanh Thanh, nghe lời phụ thân, quên hẳn ta đi, phụ thân tin chắc người mà phụ thân tìm cho Thanh Thanh mới chính là người Thanh Thanh cần tìm” đứng ngoài cửa, sóng mũi cay cay, nước mắt cũng đã trải ướt cả mi.

“Không, nữ nhi không tin, không ai có thể làm cho con hạnh phúc, không ai cả” nghe được lời nói của Đường Quan Phi khiến tâm nàng đau như cắt, như có một mũi tên vô hình đâm thật sâu vào tim nàng.

“Hãy suy nghĩ lại đi, hai năm qua, hai năm qua con cứ mơ hồ theo đuổi tình yêu, còn hần thì sao? Hần vẫn phong hoa tuyết nguyệt, chỉ nhìn những điều kiện hần ra cho con, phụ thân biết, hần không hề đặt tâm tư vào con, hãy tỉnh lại đi” những lời cuối, ông đã hét lên tới mức có thể, chân đứng không vững liền ngồi sấp xuống mặt đất.

Tiểu Châu đứng cách đó không xa, thay lão gia và tiểu thư đau lòng, chỉ biết lẳng lặng rót nước mắt.

Nguyệt Lệ Lâu là một trong tứ đại kỹ lâu to lớn nhất Nam Mộ Phong quốc, nơi này mặc kệ sáng hay tối, đều không bao giờ im lặng, cũng như bây giờ, màn đêm đang che phủ, bao bọc cả bầu trời, nhưng cũng không khiến ọi người ở đây mất hứng, ngược lại còn cao hứng.

Bước qua đồng vôi bạch tuộc bám dai dẳng hơn cả sam thì một bạch y nam tử xuất hiện trước cửa của một căn phòng, ghé tai vào nghe thấy thanh âm của một nam tử cùng một nữ nhân, liền vươn chân ra đập “Rầm”

“Á” hành động này khiến cho hai khối thân thể lảo lảo trên giường chấn động, người phía dưới sợ hãi đẩy người phía trên ra, liền mặc áo chạy đi.

Vị nam tử ngồi trước giường, hít thật sâu, trầm lắng hỏi “Vị huynh đài, xin hỏi tại hạ đắc tội gì với người?” rằng không tự chủ mà nghiêng ken két.

“Người là Lâm Khang Diễm” đôi mắt còn vươn vẩn chút tơ máu, bầu mắt tuy sưng đỏ, nhưng trải qua sự trang điểm tường tận, từ khuôn mặt hốc hách, trở nên có chút thần sắc, đặt móng ngồi xuống ghế, liền tùy tiện rót trà vào ly mà uống.

Lông mày không tự giác cùng hội ngộ ngay giữa trán, Lâm Khang Diễm tỏ ra ngạc nhiên khi vị tiểu bằng hữu này biết mặt hần, trong khi hần lại không hề quen biết người này?!!!

“Nói” nàng cau gắt, quát lên, hần liền lưu loát trả lời “Ân”

“Ta muốn biết chuyện của Kỷ Hoảng Phong cùng vị Lưu cô nương kia” sở dĩ nàng biết nữ tử hôm qua họ Lưu là do Văn Đồ nói cho nàng nghe, nghe nàng rặn hỏi thì Văn Đồ có chết cũng không khai ra, chỉ nói rõ nàng ta tên Lưu Uyển Nhược.

“Nguyên lai là Đường gia – Đường Thanh Thanh tiểu thư” do dục vọng chưa đạt được, nên nào có chút chậm hiểu, bấy giờ hần mới sáng mắt ra.

“Nói” nàng không có kiên nhẫn để chờ đợi, muốn nghe kết quả từ hần.

“Thật sự tiểu thư muốn nghe?” tới đây hần cũng không muốn giấu giếm nàng nữa, hần luôn sùng bái tiểu thư họ Đường, hiện tại người ngay trước mặt, đương nhiên hần có chút hồi hộp, nhưng nghe được chuyện hôm qua thì hần cũng thay nàng đau lòng, quả thật tiểu tử kia có hơi quá đáng rồi.

“Phải” nàng đã chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận sự thật, nàng thực không tin nữ lưu đó chính là họ hàng xa của hần, nàng biết Văn Đồ muốn tốt cho nàng, nhưng nàng vẫn muốn xác định thật rõ sự việc hiện tại.

Như phụ thân nói, hần vì nữ nhân kia đánh nàng, bình tâm suy nghĩ lại, hần đối xử với họ hàng xa tốt vậy ư? Hay là trong mắt hần, nàng vẫn là một hạt bụi nhỏ, mãi không thể vươn tay chạm lấy hần?

Hít một hơi thật sâu “Ta và hần là ‘bạn nối khố’, còn hần cùng Nhược nhi là ‘thanh mai trúc mã’, phụ thân của nàng ấy chính là quân sự của Kỷ gia, vì thế từ nhỏ hần và Nhược nhi như hình với bóng...”

Nguyên lai là ‘thanh mai trúc mã’, nàng thực ghen tỵ với Lưu Uyển Nhược có thể cùng hần sớm nhận thức, hít thật sâu, giấu đi nước mắt, nàng nói “Nói đi, ta chấp nhận được” nhìn vào mắt của Lâm Khang Điền tỏ ra cảm kích hần.

Hần nhìn được đôi mắt gợn sóng, cùng khuôn mặt kiên quyết muốn biết sự thật, thì hần nói tiếp “Từ nhỏ họ đã được ‘chỉ phúc di hôn’, vì thế hần đối với Nhược nhi càng yêu thương, luôn tự nhận định rằng Nhược nhi là thê tử sau này của hần”

“Họ cứ trải qua cuộc sống bình lặng nhất, cho tới khi phụ thân nàng ta đục tử Kỷ gia, con số càng ngày càng nhiều, Kỷ Phục Vân niệm tình bằng hữu liền bỏ qua, xem như không thấy, vả lại sau này cũng là thân gia không muốn làm to chuyện lên, nhưng khi phát hiện ra lòng tham không đáy của Lưu Phúc Hòa, thì Kỷ Phục Vân không thể nhẫn nhịn được nữa, liền đuổi cổ ra khỏi Kỷ phủ để ngừa phòng sau này, Lưu Phúc Hòa phản phúc, cắn lại ông.

Việc ‘chỉ phúc di hôn’ liền chấm dứt tại đây, vì vậy hần ngày đêm không quên được thân ảnh của Nhược nhi, có một lần đã trốn nhà ra đi để tìm Nhược nhi, rất may sau đó hần liền bị phụ thân bắt về, đề phòng vạn nhất, nên Kỷ Phục Vân đã chuyển việc làm ăn tới kinh thành và định cư ở nơi đó.

Thật không nghĩ tới 6 năm sau, Nhược nhi lại tự dâng mình lên cửa, tìm hần, còn hần...hần...” nói tới đây Lâm Khang Điền tỏ ra trầm mặc, ấp úng nói không nên lời.

“Đủ” nguyên lai là thế, nàng đã rõ, liền hướng tới Lâm Khang Điền “Cảm tạ” tự khích lệ bản thân mình nở lên nụ cười, nàng liền ra đi.

Lâm Khang Điền có chút say sẩm với nụ cười sáng lạn như ánh ban mai, sau đó liền ngồi xuống ghế, Kỷ Hoảng Phong, nhà người sống trong phúc bất tri phúc, xem sau này nhà người hối hận như thế nào, tự cảm thán trong lòng, sau đó liền lắc đầu thở dài, tự ngược mắt lên nhìn trần nhà....

6. Chương 6

Bước ra khỏi tử lâu, nàng hướng tới khu ngoại thành mà đi, khi này khẳng định không còn người nào nữa thì nước mắt tích tụ đã lâu, liền đổ xuống như thác nước.

Lời nói của phụ thân nàng không tin, nhưng Lâm Khang Điền thì nàng không thể không tin, vậy ra hần đặt điều kiện ra là để trêu đùa nàng, xem nàng như con ngọc mà làm trò khỉ cho thiên hạ coi sao?

Nàng là con người, nàng cũng có cảm xúc, mặc kệ người ngoài nói xấu và hay đàm tiếu, vì hấn mà nàng vượt qua sự soi mói cùng lời nói xấu nhục của thiên hạ.

Vậy mà....

Là do nàng tự đa tình chuốc khổ sao?

Là do nàng quá tự tin rằng hấn sẽ vì nàng mà thay đổi?

Là do hấn không yêu nàng nên mới nhẫn tâm đánh nàng?

“Ta sai sao?” nàng khẽ lẩm bẩm “Ta đã sai?” nàng không muốn tin, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, rõ tự chuốc khổ.

“Tiểu thơ” tiểu Châu chạy tới, thở hổn hển, hàng mi đã ướt ươn ướt, tiểu thơ tự nhốt mình trong phòng đã hai ngày không ăn không uống.

Nàng thật lo lắng cho tiểu thơ, cho tới khi tiểu thơ bước ra ngoài, kêu nàng giúp tiểu thơ trang điểm thì nàng hoảng sợ, tiểu thơ của nàng vẫn không thích dùng son phấn, chỉ vì cuộc thi sắp tới, tiểu thơ mới miễn cưỡng kêu nàng đi mua.

Vì muốn che giấu đi đôi mắt sưng mọng của mình do khóc, mà tiểu thơ đã sử dụng rất nhiều phấn, khi đó nàng thấy cũng đau lòng, muốn chảy cả nước mắt, nhưng nàng lại cố nhẫn nhịn, vì sợ tiểu thơ sẽ khóc theo nàng.

Mới đầu nàng cũng không biết tiểu thơ đang suy nghĩ những gì, cho tới khi tiểu thơ lại mòn theo đường đi tới thì nàng mới sợ hãi muốn ngăn cản tiểu thơ đi tìm nam nhân kia, nhưng mà nàng lại nhớ ở Kỷ phủ có ‘Hong nhan tri kỷ’ cần gì phải ra ngoài kiếm ăn?

Thật không nghĩ tới người tiểu thơ tìm là Lâm Khang Diễm – bằng hữu của kẻ bại hoại kia, cũng không nghĩ tới tiểu thơ lại muốn nghe chuyện xưa của họ.

Đứng trước cửa, nàng cũng len lén khóc, thật thương cho tiểu thơ nhà nàng, nam nhân kia có gì tốt cơ chứ, hấn rất xấu!

“Tiểu thơ, người đừng làm như vậy” tiểu Châu đau lòng không thôi khi thấy tiểu thơ khóc không lên tiếng, và chỉ biết lẩm bẩm một câu ‘ta sai sao’.

“Ta sai sao?” yêu hấn là ta sai sao, ta đã quá hồ đồ? Ta quá ngu xuẩn?

Tự bịch tai lại, nàng lắc đầu “Ta không sai, ta thực không sai” thấy hành động như điên dại của tiểu thơ thì tiểu Châu khóc nức nở “Tiểu thơ, đừng như vậy, tiểu thơ không sai, người sai là hấn”

“Ta sai, ta đã sai” không hề để ý tới lời nói của tiểu Châu, nàng cười xòa lên, nhưng nước mắt vẫn cứ tiết ra.

Sau một hồi cười thì nàng lại khóc rống lên “Ta đã sai, ta thật đã sai”

< thanh=“” thanh,=“” kẻ=“” hấn=“” yêu=“” thích=“” chính=“” là=“” nữ=“” lưu=“” kia,=“” nếu=“” không=“” hấn=“” sẽ=“” không=“” vì=“” nữ=“” lưu=“” kia=“” mà=“” đánh=“” con,=“” hãy=“” tỉnh=“” lại=“” lại=“”>> lời nói của Đường Quan Phi lại hiện lên trong đầu của nàng.

Tứ chi mềm nhũn, nàng ngã nhào xuống mặt đất lạnh lẽo, nước mắt theo đó rơi xuống đất, tiểu Châu sợ hãi vội la lên “Tiểu thơ” liền ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ tiểu thơ nhà nàng.

Nàng lắc đầu, lẩm bẩm “Ta đã sai, ta đã sai”

“Tiểu thơ” nhất thời không nhận được, nàng ôm lấy Đường Thanh Thanh, nhưng Đường Thanh Thanh vẫn mơ hồ tự nói với chính mình, hoàn toàn quên đi bên cạnh còn có người đang vì nàng mà khóc.

.....

“Kỷ Hoảng Phong, tên lưu manh, mau lăn ra đây” thanh âm già nua, đôi mắt vốn dĩ hài hòa đã sớm nảy lên ngọn lửa hận thù, thấu hận không thể đốt cháy khung cảnh hiện tại.

Người đi đường liền bị lời nói xúc động muốn giết người phóng hỏa mà nán lại hóng chuyện. Liền đánh giá lão nhân gia trước mặt, ông khoác lên mình áo gấm thượng hạng, theo sau là chục tên đại hán, mà người nào cũng làm mặt lạnh, trên tay còn cầm mâu, ước chừng lần này Kỷ phủ khó tránh khỏi đại kiếp a.

Thanh âm to lớn có thể đánh sập cả Kỷ phủ vang lên, bàn tay run run, ngừng lại động tác dứt cháo, muốn xoay người rời đi, liền bị bàn tay nhỏ bé tóm chặt lại “Chàng đừng đi” Lưu Uyển Nhược nằm trên giường cũng đã khiếp sợ với thanh âm bên ngoài, đừng nói chỉ là lần...ách, đi ra gặp mặt.

Khóe môi không tự chủ nhếch lên, cười xòa “Nhược nhi, nàng an tâm, ta nhất định không sao” xoa xoa lên đầu của Lưu Uyển Nhược, hần sủng nịnh nói.

“Nhưng...” Lưu Uyển Nhược tim vẫn phập phồng lo sợ, muốn ngăn cản bước đi của Kỷ Hoằng Phong.

“Chờ ta” cười nhẹ, hần liền xoay người ra đi.

Lúc này Kỷ Phục Vân đã có mặt ở cửa, trán đã rịn một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt tròn ra như không thể tin được, Đường gia quả thật có khả năng dời sông lấp biển.

Một đám bình dân bá tánh đã tụ tập trước phủ, ăn nói xỉ xói, mĩa mai ông không biết dạy con, lại còn phải đối diện khuôn mặt của lão nhân gia đã thối hết một nửa, lòng mày dựng thẳng lên, đáy mắt chứa đựng thâm thù đại hận, như loại động vật xù lông kiên quyết bảo vệ địa bàn của mình thì ông thảm cảm thán, khóc không ra nước mắt.

“Ông Thông...” tới đây Kỷ Phục Vân nghẹn lời, rất may là kịp thời sửa lại “Đường huynh, có chuyện gì thỉnh vào phủ, từ từ bàn lại”

Vừa mới bước ra thì Kỷ Hoằng Phong bị lời nói của phụ thân mình dọa một trận, cười mĩa trong lòng, như thế nào phụ thân chưa ra trận đã thoái lui?

Cực kỳ không giống với tác phong của ông chút nào cả, hần đang hoài nghi có phải phụ thân vì sắc dục quá độ mà ám đầu không!

“Từ từ bàn lại, hừ, giữa hai nhà chúng ta không còn gì để bàn nữa” vừa nhìn thấy Kỷ Hoằng Phong bước ra thì ông oán “Ta chỉ chờ cầu nam Kỷ Hoằng Phong trả lại công đạo cho tiểu nữ nhà ta”

Vừa nghe tới ‘cầu nam’ thì một mắt của Kỷ Phục Vân híp lại thật khó coi, khóe môi cứng ngắt “Công đạo” rồi cười lạnh “Chính tiểu nữ nhà các người quấy, vậy mà chạy tới đây đòi công đạo, ta chưa bẩm báo việc tiểu nữ nhà người làm với Nhược nhi lên quan phủ là đã niệm tình bằng hữu, còn ở đây vừa ăn cướp vừa la làng”

Tất cả mọi người đứng tại đây cũng tròn mắt ra, đồng thanh đồng tiếng “Ồ” lên, tựa như không thể tin được.

Cơ mặt giật giật, mắt của Kỷ Phục Vân cũng tròn không kém những người phía dưới, không thể tin nổi đứa dốt nát, ngu xuẩn lại là cốt nhục thân sinh của mình, rõ ràng biết là thùng lửa mà còn châm dầu vào lửa! Ông thà sinh cục xá xiu còn hơn là cục thịt thối rửa lại dốt nát này.

Khóe miệng co quắp “Phá” thanh âm hùng hổ vang lên, nghe được đại lệnh của chủ nhân, họ chính thức bước lên “Ai dám” Kỷ Hoằng Phong cũng không chịu thua thiệt trước mặt, hai mắt hần sắp bốc hỏa, tựa như thách thức người phía dưới.

Một nụ cười tươi hé lộ, chốc lát liền tan biến, khóe môi nhếch lên “Ta tuyệt đối dám” các đại hán xem sắc mặt chủ nhân làm việc, vội tiến lên “Rầm, rầm, rầm” không biết trong tay họ từ lúc nào đã xuất hiện cây búa, lần lượt đổ vào bức tường trước mặt.

Chẳng mấy chốc, bức tường cao to liền đổ sập xuống, mọi người cũng phải lùi xa mấy bước, các đại hán mau chóng xâm nhập vào phủ, mặc cho các gia đình ngăn cản, họ vẫn làm việc của họ.

Các gia đình vốn có học võ, nhưng cũng bại trong tay của các đại hán Đường gia.

Xin nhờ, họ là ai? Họ đều là những người có tiếng trong giang hồ, làm sao dễ bị bại dưới tay của những kẻ gia đình chân yếu tay mềm chứ.

Và lại họ đã nhận sự ủy thác của ân công, đương nhiên phải làm tròn bổn phận của mình rồi.

Kỷ Phục Vân liếc xéo Kỷ Hoàng Phong, như thể đang nói ‘sáng mắt chưa’, chỉ tại con ông chìm trong tử sắc mà quên mất đi Đường gia – Đường Quan Phi là hạng người gì, ông được gọi là ‘Đại thiện nhân ở kinh thành’ cũng là ‘Đại phú hào’ ở nơi này, tuyệt đối không thua kém gì Kỷ gia, mà Đường gia lại thường xuyên làm việc thiện, cứu vớt không ít thuật sĩ hay người giang hồ.

Vừa nhìn vào các đại hán cao to, ông đã đoán ra họ không phải là bình dân bá tánh, họ là con nhà võ, là người tung hoành ở giang hồ.

Mí mắt Kỷ Hoàng Phong giật giật, không thể tin nổi Đường gia lại to gan dám náo loạn trên đất của thiên tử, xem luật pháp không ra gì cả.

Và cũng không tin nổi Đường gia có tài sai khiến người như vậy, sao lại không dùng kỳ tài của mình đi giúp đỡ nước nhà, mà lại đi hại dân hại nước?

“Rầm” tiền đường to lớn đã bị phá trong chớp lát, họ đang tiến công vào đại sảnh “Dừng tay” chính vì một câu nói này mà các đại hán phía trong dừng lại hành động, nhìn kẻ ‘to gan’ nào dám ngăn cản đại sự của họ.

Tất cả mọi người đều xôn xao, nhón nháo, một dòng người tách ra làm hai hàng, thân ảnh quen thuộc liền xuất hiện.

“Thanh Thanh” Đường Quan Phi vội hét lên, liền chạy tới ôm chặt lấy thân ảnh của Đường Thanh Thanh, thì đáy mắt ông lộ ra tia hoảng sợ.

Đường Thanh Thanh nhoén môi cười nhạt “Phụ thân, người đang làm gì vậy?” thanh âm tựa hồ như không có cảm xúc, nhưng nàng vẫn lộ rõ tấm chân tình của mình giành cho phụ thân.

“Hai ngày nay con đã đi đâu” bỏ ngoài tai câu hỏi của Đường Thanh Thanh, ông nhìn khuôn mặt vốn dĩ hồng nhuận có thịt, nay đã trở nên nhợt nhạt và hốc hác, liền đau lòng không thôi, không khỏi hận tên súc sinh trước mặt.

“Con cùng tiểu Châu tới Thạch Thanh Thành để du ngoạn” liếc nhìn tiểu Châu tựa hồ như ám chỉ điều gì đó, chỉ thấy tiểu Châu gật gật đầu, rồi cúi thấp xuống.

Rời khỏi lòng của Đường Quan Phi, Đường Thanh Thanh nhẹ nhàng, khoan khoái bước tới mặt của hai người, đứng trên cao Kỷ Hoàng Phong ngược nhìn nữ nhân phía dưới, bỗng tim có chút đau xót.

“Tiểu nữ thay gia phụ thỉnh tội với Kỷ đại lão gia cùng Kỷ công tử, là gia phụ sai quấy đã làm phiền đến Kỷ gia, mong hai vị hãy niệm tình bằng hữu mà bằng lòng lượng thứ cho hành động hồ đồ của gia phụ” cố nén đi nỗi đau trong lòng, nàng thanh thản nói.

Hai ngày nay nàng đã suy nghĩ rất kỹ, khóc cũng khóc đủ rồi, buồn cũng buồn đủ rồi, nàng đã nhận định rõ hướng mà mình cần đi, vì vậy, nàng bỏ cuộc!

“Thanh Thanh” Đường Quan Phi bắc đẩu dĩ gọi, nàng liền trừng mắt nhìn ông, ông phẫn nộ liền phát ổng tay áo ra đi.

Nhún người xuống nàng lễ phép nói “Chuyện này Thanh Thanh sẽ tới Kỷ gia tạ tội với Kỷ đại lão gia cùng Kỷ công tử, mạn phép” vội đuổi theo thân ảnh già nua của Đường Quan Phi.

Tâm nguyện được uống trà con dâu của Kỷ Phục Vân đã tan vỡ, cả người ông cũng chết lặng đi, liền xoay đầu vào nhà mà không hề nói tiếng nào nữa.

Các đại hán cũng bỏ ra đi, dân chúng bắt đầu tản ra, đường ai nấy về.....

Tại Đường gia

“Phụ thân thật không hiểu, tại sao con phải nói giúp cho Kỷ gia chứ?” Đường Quan Phi dù vui mừng khi nữ nhi nhà ông đã quyết tâm phủ sạch mọi quan hệ với Kỷ gia, nhưng Kỷ gia thật không đáng để tha thứ.

Ông đợi ngày báo thù này đã lâu rồi, ông cũng không ngại bỏ ra một khối tài sản đồ sộ, mua chuộc các quan gần đây để tiện cho việc trả thù, vậy mà nữ nhi ông lại về ngay đúng lúc này.

“Phụ thân, bỏ đi, được không” nàng yếu ớt nói, cả người vô lực ngồi xuống ghế, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

“Thanh Thanh, con hãy quên hẳn đi, được chứ?” Đường Quan Phi đau lòng, nắm chặt lấy tay của nữ nhi ông mà nói

“Được” nàng bình thản trả lời, nhưng đáy mắt nàng vẫn hiện lên vài tia thống khổ.

“Thanh Thanh” ôm chặt lấy thân ảnh Đường Thanh Thanh, ông đau xót khôn lường.

Hai tay của nàng cũng nhẹ nhàng siết chặt lấy thân ảnh của Đường Quan Phi, thầm nghĩ nên kết thúc thôi.

Đau lòng thì có ích gì? Sẽ níu kéo được tình hình sao? Việc quan trọng trước mắt là phụ thân của nàng, dù cho nàng không phải là nữ nhi của ông, nhưng nàng đã cư ngụ tại thân thể này, thì có nghĩa vụ phải hiếu kính với ông, vậy mà những gì nàng làm trong hai năm qua? Ngoại trừ khiến ông gặp nhiều rắc rối, và đem lại cho ông không ít phiền phức, cùng với đau lòng, thì nàng chẳng thể làm điều gì hơn, nghĩ tới đây nàng thật có lỗi.

.....

Hôm nay chính là ngày mà nàng mong đợi trong ba tháng qua, nhưng nàng lại không đi!

Mà một mình bỏ lên núi, băng qua một con suối, nàng tháo hài, đặt chân lên dòng suối xanh mát, cả người nàng liền trở nên khoan khoái hẳn lên, liền nhắm tận hưởng khung cảnh xung quang, tựa như rất hưởng thụ.

“Vì sao lại không đi thi?” một thanh âm vang lên, phá vỡ sự trầm mặc tĩnh lặng ở nơi này, tâm nàng đập nhanh hơn vài nhịp, nhưng rồi lại chùn xuống, ngoảnh đầu lại, nàng chỉ cười yếu ớt “Cần thiết sao?”

“Công sức ba tháng bỏ ra liền quẳng đi như vậy sao?” Kỷ Hoảng Phong phỉ phỉ lấy mặt đất, liền ngồi xuống bên cạnh nàng, ra vẻ trách móc.

“Việc làm không được, thì không nên phí sức” không biết nàng cố ý hay vô ý mà ném ra những lời này, cũng như nàng tự trách mình quá ngây thơ, bỏ ra thời gian hai năm chỉ để theo đuổi cái không thuộc về mình.

“Hối hận sao?” Kỷ Hoảng Phong nhìn Đường Thanh Thanh nói, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia mong chờ.

Cười nhạt “Không!” cũng không hiểu vì sao mà tâm tình của Kỷ Hoảng Phong tốt hơn khi nghe câu này.

Nhìn thẳng vào mặt của Kỷ Hoảng Phong “Đường Thanh Thanh không bao giờ hối hận với những việc mình làm”

Từ đôi mắt đen tuyền của nàng, hắn nhận ra nàng thật sự tự tin, và không hề nói dối.

Yết hầu khẽ lên xuống “Vậy sau này ngươi có dự tính gì?” hôm kia, khi nàng vừa xuất hiện thì trái tim hắn đã đập nhanh hơn một nhịp, nhưng khi diện kiến khung mặt của nàng thì hắn có chút đau lòng.

Hắn không tin nổi, nàng vốn dĩ có nụ cười rất sáng lạn, nay đã bị hắn dập tắt đi hoàn toàn, có phải do hắn quấy, không nên tạo cơ hội cho nàng hay không?

“Ta tính tới Thạch Thanh Thành làm ăn” buông ra lời nói này nàng có chút ghen lòng, rồi nói thêm “Không làm được phu thê, ít ra cũng có thể làm bằng hữu”

Hắn có chút giật mình nhìn nàng, nàng làm sao biết hắn cảm thấy ăn năn trong lòng?

Cười nhẹ “Ngốc tử, khuôn mặt ngươi đã để lộ” nàng biết hắn tới tìm nàng chỉ vì cảm thấy ray rứt trong lòng, vì đã tiêu hao hơn 2 năm thanh xuân của nàng, nhưng nàng không bao giờ hối hận đâu, vì nhờ hắn, nàng đã học được một bài học vô giá.

Đó chính là không nên tự đa tình.

Hắn có chút áy ngại, không dám đối diện với sự ‘bao dung’ của nàng, hồi lâu, hắn mới nhả ra câu “Chuyện hôm kia, thật xin lỗi” hắn nên tin nàng mới phải, nhưng hắn cũng không hiểu rõ tâm tư của mình, hắn chỉ biết hắn không kìm chế được hành động của mình, đã làm tổn thương nàng, hắn luôn muốn tìm cách xin lỗi nàng, nhưng lại không có cơ hội.

“Vậy người có xem Đường Thanh Thanh ta là bằng hữu hay không?”

“Điều đó là đương nhiên” khi nói ra câu này hần cũng có chút dao động, càng không dám nhìn vào mặt nàng, hần cũng chẳng biết mình đang nói những gì.

“Vậy thì được rồi, chuyện xưa coi như xóa hết, từ nay chúng ta là hảo bằng hữu” sớm nên làm ‘hảo bằng hữu’ sẽ tốt hơn, vì họ có duyên mà không phận, nàng thầm nghĩ.

“Người thật sự không hận ta?” thấy nàng xỏ hài vào chân, hần biết nàng sắp đi, nên hỏi.

“Ngốc tử, ta không bao giờ hận ai cả, vả lại là ta sai, người đó, đừng quá để tâm những việc này” tim nàng đau như thắt, nàng ‘hận’ hần sao? Không nàng không hề hận hần, có lẽ quá giả dối, nhưng là sự thật, nàng rất yêu hần!

Vậy thì đã sao, vì kiếp này họ không thuộc về nhau.

Có lẽ nàng giấu đi tâm sự của mình rất tốt, hay là do Kỷ Hoằng Phong quá vô tâm mà không phát hiện ra.

“Cám ơn” mày liễu nhướn cao lên, nàng không thể tin lời nói này là của Kỷ Hoằng Phong nói ra.

Kỷ Hoằng Phong lườm nàng, nàng liền cười xòa lên “Kỷ Hoằng Phong, ta nên xin lỗi người mới phải, vì đã phá đi phủ nhà người” nói tới đây nàng có chút áy náy, rõ ràng do nàng sai quấy, vậy mà lại đi làm phiền người ta.

“Không sao” Kỷ Hoằng Phong lắc lắc đầu, ánh mắt mông lung, có hơi choáng với nụ cười tươi như mặt trời của nàng.

“Người phải hạnh phúc” sau khi cười, nàng rất nghiêm chỉnh nói với hần, hần liền nhếch môi cười nhạt “Điều đó là đương nhiên”

Nghe được câu này của hần, nàng cũng đã an tâm hơn, thấy hần đứng phất dậy, nàng nói “Ta có thể ôm người?”

Cả người hần như cứng ngắt, đôi mắt có chút sợ hãi, lại có chút do dự, nàng không nói gì, chạy tới, ôm trùm hần, sau vài giây, liền ly khai “Cảm tạ, chúng ta mãi là hảo bằng hữu”

Và xoay người ra đi, bỏ lại thân ảnh cứng đờ của Kỷ Hoằng Phong ở nơi hoang vu hẻo lánh này.

7. Chương 7

Sau khi về lại Đường gia, thì thấy Đường Quan Phi đứng trước tiền sảnh đi qua đi lại, vì ông lo lắng cho nàng, sợ nàng lại gặp bất trắc gì, khi thấy được nàng, thì ông mới bình tâm lại, bắc đẩu dĩ oán “Thanh Thanh, con đã đi đâu, làm phụ thân sợ chết đi được?”

Ông sợ nàng nhất thời nghĩ quẩn, làm chuyện dại dột, nhưng nàng lại nghĩ thông suốt và ôm trùm ông “Phụ thân, xin lỗi”

Nghe được lời này thì Đường Quan Phi càng sợ hãi hơn, nhìn lấy nàng, còn nàng cười nhẹ “Xin lỗi vì nữ nhi chẳng thể báo hiếu cho phụ thân”

“Thanh Thanh, con đang nói gì?” Đường Quan Phi hỏi, tâm ông lắng đọng, đôi mắt có chút hoảng loạn.

“Phụ thân, người đừng nghĩ bậy, Thanh Thanh đã thông suốt, quyết định làm theo lời phụ thân nói” vừa nói ra câu này thì Đường Quan Phi cau mày lại, tựa như không khẳng định “Thật sự?”

Gật đầu “Thật sự!” những ngày qua nàng đã thông suốt, ở đây tuổi 18 là đến tuổi cập kê, thay vì lưu lại chỉ trút lấy đau khổ thì nàng nên ly khai khỏi mảnh đất đau thương này, nàng tin chắc nàng sẽ được hạnh phúc như lời phụ thân đã nói.

“Thanh Thanh” Đường Quan Phi mừng rỡ, nhưng cũng đau khổ, vội ôm chặt lấy nàng, xúc động nói “Thanh Thanh, có trách phụ thân chứ?”

“Không!” nàng lắc đầu, vội nói “Thanh Thanh phải cảm tạ phụ thân mới phải, làm sao mà trách phụ thân, vả lại Thanh Thanh không thể báo hiếu cho phụ thân, quả thật có lỗi”

Thấy nữ nhi mình cuối cùng cũng trưởng thành thì ông nức nở khóc “Thanh Thanh”

“Phụ thân” ôm chặt ông, tựa như đây là lần cuối, nàng cũng lim dim mắt.

Sau khi phục hồi lại sự bình thản thì nàng hướng tới ông nói “Phụ thân, việc này không nên làm lớn, vả lại chuyện xấu của nữ nhi.... phụ thân biết mà”

“Thanh Thanh, việc xuất giá cả đời chỉ có một lần, làm vậy, không hối hận sao?” tâm ông lại bắt đầu đau đớn.

Nàng lắc đầu “Con không muốn hấn vì thương hại con mà tới ngăn chặn, để đề phòng vạn nhất, con sẽ lặng lẽ ra đi”

Còn phòng ngừa, hấn bị mọi người chỉ trích, chê trách vì đã làm khổ nàng, mọi việc nàng đều nghĩ cho hấn, vậy hấn có nghĩ cho nàng không? Nghĩ tới đây, thì tâm ông chua xót “Nữ nhi ngốc”

Nàng chỉ cười thật yếu ớt.

“Tiểu thơ, vì sao người lại làm thế?” tiểu Châu có chút không hiểu, dù cho thất tình, nhưng cũng không nhất thích gả đi xa như vậy.

Cầm chặt tay tiểu Châu, nàng có chút áy náy “Tiểu Châu, cảm ơn em đã luôn kề vai sát cánh với ta, ta đã đem lại cho người không ít phiền phức” từ khi xuyên – qua đã hai năm rồi, nàng đã hành hạ tiểu Châu suốt hai năm, quả thật có lỗi.

“Tiểu thơ” mắt ươn ướt, tiểu Châu cảm động, không biết nói gì thêm, vì tiểu Châu thấy tiểu thơ nhà nàng đã trưởng thành hơn, nhưng nàng vẫn thích tiểu thơ nhí nhảnh, bướng bỉnh của hai năm về trước hơn.

“Em ở lại đây, nhớ chăm sóc cho phụ thân ta thật tốt, được chứ!” nghe vậy thì tiểu Châu hoảng sợ “Tiểu thơ, người không tính để tiểu Châu theo người xuất giá?”

“Đồ ngốc, nơi này còn thân nhân của em, phía bắc rất xa xôi, ta không nhẫn tâm chia cắt gia đình em, vả lại, ta không an tâm nhất là phụ thân ta, mong rằng tiểu Châu hãy chiếu cố cho phụ thân ta hay ta, được chứ?” nàng có chút xót xa, nhưng nghĩ lại người nhà của tiểu Châu ở đây, nàng thật không nỡ.

“Tiểu thơ” tiểu Châu có chút chua xót, nhưng mà đệ đệ nàng lại còn nhỏ, song thân đã già, nếu không nàng nhất định đi theo tiểu thơ.

Đêm đó, nàng cùng tiểu Châu trò chuyện tới thật khuya, mới có thể an giấc, vì nàng sợ rằng sau này khó lòng có thể gặp được tiểu Châu.

Ngày hôm sau, nàng bái biệt phụ thân, chính thức lên đường đi về phía Bắc, ước tính phải ba ngày đường mới tới nơi.

Vì không để người ngoài dị nghị, nàng đã ngồi kiệu đi tới thị trấn kế bên, để cùng Diên ma ma hội ngộ.

.....

Một thân trường bào Lâm Khang Diễm lại đi tới kinh thành bàn chuyện làm ăn, tiện ghé qua Kỷ phủ, một là để thỏa lòng hiếu kỳ dù ở Khái Hoa Thành, nhưng hấn luôn lắng nghe chuyện thú vị ở kinh thành, nhớ lại đây, hấn có chút nhớ tới đôi mắt đen tuyền, cương ngạnh của Đường gia – đại tiểu thư thì thầm cười xòa lên.

Hai là thăm vị bằng hữu của mình, vì thế hấn chỉnh trang y phục, bước xuống xe ngựa thì hấn cười phì lên, khi thấy rất nhiều nhân công đang xây đắp lại Kỷ phủ.

“Sao thế, có người đẹp bầu bạn, đáng lý người nên vui mới phải, sau lại thành ra thế này?” vừa mới đi vào hậu viên thì Lâm Khang Diễm mở miệng châm chọc, cái nam nhân đang dùng rượu giải sầu trên bàn đá.

“Người chê ta hôm trước đánh chưa tốt, nên muốn ta tiến người một đoạn?” đã ngà say, nhưng Kỷ Hoàng Phong vẫn giữ được sự tỉnh táo, mà cảnh cáo cái người gọi là ‘hảo bằng hữu’ của mình, mong hắn nên biết điều, không nên chọc vào tổ ong.

> thanh âm của một người vang lên trong đầu của Kỷ Hoàng Phong, thì hắn cau mày lại, vội cầm vò rượu lên, ừng ực mà uống.

Nhìn thấy thái độ kỳ quặc của Kỷ Hoàng Phong thì Lâm Khang Diễm cau mày “Có tâm sự sao?” đã cùng làm ‘bằng hữu’ hơn bao năm, mỗi cử chỉ của Kỷ Hoàng Phong, Lâm Khang Diễm cũng có thể hiểu rõ, huống hồ biểu hiện của Kỷ Hoàng Phong lại lộ rõ như vậy.

Kỷ Hoàng Phong vẫn trầm mặc, tiếp tục uống rượu, Lâm Khang Diễm mới nói “Nhớ nàng ta?” vừa vào kinh thành người ngoài đồn Đường gia Đường Thanh Thanh định cư nơi Thạch Thanh Thành, cũng đúng, mà cũng không, đối ngược lại là hắn thì nhất định sẽ ‘trả đũa’, chứ không dễ dàng buông tha cho cừu nhân của mình tự tại an nhàn hưởng lạc!

Nghe Lâm Khang Diễm hỏi thì trái tim của Kỷ Hoàng Phong có chút dao động, nhưng hắn lại không thể phân biệt rõ đây là loại cảm giác gì.

Nhìn thấy khuôn mặt đơ ra của Kỷ Hoàng Phong, dùng ngón chân đếm của biết được tên tiểu tử này đã ‘động tâm’.

Tới đây Lâm Khang Diễm cười lạnh “Mất rồi mới biết quý trọng, thật sự không đáng làm nam nhân” hắn ghét nhất là hạng người này, chính vì phụ thân của hắn có cá tính giống hệt như Kỷ Hoàng Phong, mà mẫu thân hắn phải bỏ mạng, người đã chết, còn luyện tiếu làm gì? Lúc còn tại thế, ông đã không hảo hảo thương yêu bà, lúc bà ra đi, ông mới tỏ ra thương xót, hừ, đã quá muộn rồi.

Cả người hắn chấn động, rồi nhìn lấy người đối diện “Nhân lúc người còn tại thế, người nên nắm giữ thời cơ” Lâm Khang Diễm thấy Kỷ Hoàng Phong có chút đại ra thì hắn hảo tâm chỉ điểm, liền rời đi.

Nhật trầm, nguyệt thẳng, vừa bước chân ra khỏi , thân ảnh Lâm Khang Diễm đảo đảo quay về khách điểm, vừa đi ngang thì hắn lại muốn ới, liền chạy vào con hẻm nhỏ kế bên mà nôn mửa.

Lúc này đã trời đã mờ tối, hai tiểu cô nương khiêng một thùng gì đó bước ra “Nặng chết đi được”

“Ai bảo Diễm ma ma dẫn hết mọi người trong phủ đi chứ” một tiểu cô nương trề môi, vì mệt nhọc quá độ nên cần phát tiết, lại phải thay đám hạ nhân kia đổ dạ hương, quả thật mất cả thân phận.

“Có biết tân nương lần này là ai không?” đôi mắt khê đảo qua, tiểu cô nương áo lục ghé sát người của cô nương áo đỏ hí hửng nói.

Khê đánh nàng ta “Đừng tỏ vẻ thần bí nữa” kẻ mời được Diễm ma ma ra trận đã không đơn giản, mà có thể một lúc bao hết các công nhân tại càn không phải là điều mà bọn bình dân bá tánh làm được.

“Là đại tiểu thư Đường gia” vừa thốt ra thì người kế bên hét lên “Cái gì?”

“Suyt” vội bịch lấy miệng của tiểu cô nương áo đỏ, nàng quát “Làm gì mà la lớn vậy, chuyện này Diễm ma ma căn dặn không được để ai biết”

“Không phải chứ, người đang nói đùa?” tiểu cô nương tựa như không thể tin được nói

Chẳng phải hai năm qua Đường gia tiểu thư cứ một mực khẳng định Kỷ đại công tử là trượng phu tương lai sao, vì sao lại lén lút xuất giá?

Thấy xung quanh không có ai, tiểu cô nương áo lục khê nói “Thật đó, ngày đó ta cùng Diễm ma ma tới Đường gia, đích thân Đường gia đại lão gia tiễn ma ma một chặn mà”

Đầu óc của tiểu cô nương áo đỏ say sẩm cả lên “Nghe nói nàng ta còn gả đi phía Bắc”

“Nàng ta nữ sao?” trong lúc mơ hồ, tiểu cô nương áo đỏ lẩm bẩm, cô nương áo lục cười lạnh “Tình lang của mình đã có hồng nhan tri kỷ, vậy thì còn lưu luyến gì ở nơi này, vả lại trượng phu tân nhiệm của Đường tiểu thư cũng là một nhân tuyển tốt a”

“Đáng tiếc, đáng tiếc” cô nương áo đỏ lắc đầu nói, sau đó cô nương áo lục căn dặn “Điều này tuyệt đối phải giữ bí mật, nếu để Diên ma ma biết được, chúng ta sẽ toi mạng a”

Gật gật đầu, tiểu cô nương áo đỏ cũng không nói gì thêm, vội đóng cửa quay vào

Lâm Khang Diêm cả người chết lặng trong hém....

.....

Cả một đoàn người hộ tống một cỗ kiệu, vượt qua bao chận đường để hướng tới phía Bắc.

“Còn bao lâu nữa mới tới” vén rèm cửa lên, nàng hỏi người kế bên.

Diên ma ma mau chóng trả lời “Nếu đi đúng lộ trình, sáng ngày mai sẽ tới” và cũng có thể lập tức bái đường thành thân.

Nàng chỉ gật đầu, rồi ngồi im trong cỗ kiệu, cứ không ngừng tưởng tượng ra vị trượng phu của mình ra sao, mặc dù thấy trong bức họa, nhưng mà người phác họa luôn gian manh, không thể tin tưởng được.

Một chú ngựa ô to lớn lao tới, ngăn chặn bước đi của cỗ kiệu, làm cho bốn người phải dừng lại kiệu một cách không tự chủ, làm cho nhân vật đang ngồi trong kiệu, phải bay ra ngoài.

“A” đang ngồi yên lành tự nhiên bị hất ra ngoài, cả thân thể ôm đất mẹ thì nàng đau đớn hét lên.

Diên ma ma sợ hãi chạy tới đỡ nàng lên “Đường tiểu thư, người không sao chứ?” được Diên ma ma dìu lên, nàng vẫn chưa nhìn kỹ khuôn mặt của kẻ ngồi trên ngựa ô, mà nói “Đã xảy ra chuyện gì?”

Diên ma ma từ chối trả lời, chỉ cảm thấy mình sắp bị nam nhân phía trên giết chết, theo ánh nhìn của Diên ma ma thì nàng trở con mắt ra.

Nam nhân từ trên cao nhìn xuống thân ảnh của nữ nhân phía dưới, thống hận không thể bóp chết nàng ngay tức khắc, hần cười lạnh “Đây gọi là đi Thạch Thanh Thành?”

Sắc mặt nàng đã tái mét lại, nhưng vẫn gánh trướng chiêu bài của mình, nụ cười nhẹ trên môi “Kỷ công tử, thật vui khi thấy ngài xuất hiện ở nơi này”

“Phải không? Sao sắc mặt người lại tệ như vậy, như thế không muốn ta xuất hiện” Kỷ Hoảng Phong không thể giữ được sự bình tĩnh của mình, tuy khuôn mặt tuấn tú đang cười, nhưng kẻ có mắt cũng thấy hần đang ‘tức giận’.

“Người đã biết” nàng to gan hỏi, hần cười xòa “Người nghĩ sao?”

“Vậy thì hãy để ta đi”

“Tại sao?” Kỷ Hoảng Phong mím chặt môi lại, nếu không phải Lâm Khang Diêm canh ba gõ cửa thì căn bản hần không biết được nguyên lai hôm đó nàng ôm hần là biểu thị đó là lần cuối họ gặp nhau sao? Nếu hần không biết được, nàng sẽ đi lấy người khác, lấy người mà nàng không yêu?

“Người có từng thương ta chứ?” ngược mắt lên, nàng bình thản hỏi, không chỉ hần ngạc nhiên mà Diên ma ma cùng mọi người cũng kinh ngạc không kém.

Thấy hần trầm mặc không trả lời thì nàng hờn hợt nói “Vậy thì hãy để ta đi”

“Nếu ta nói thương” Kỷ Hoảng Phong không thể tin được lời mình vừa nói ra, nhưng hần cảm thấy không vui khi nàng muốn gả cho nam nhân khác

“Nói dối” giọng nàng lạnh lẽo, tuyệt đối không có nửa điểm tình người.

Kỷ Hoảng Phong cả người chấn động khi nàng thốt lên lời nói này “Người căn bản không yêu thương ta, người đến đây ngăn cản ta chỉ vì người thương hại ta, người cảm thấy ray rứt”

Nói ra được lời này, trái tim của nàng phải cực khổ nhện đau, nàng mong chờ gì khi thấy hần đến chứ? Hần thương hại nàng sao? Hừ, nàng không cần sự thương hại, vì ngay từ đầu, nàng biết, hần không yêu nàng!

“Nếu ta nói không phải” Kỷ Hoảng Phong không cho rằng lời nói của nàng là đúng, nhưng là....

“Kỷ Hoảng Phong, nếu người thật sự thương ta, hãy để ta đi” thương nàng, nàng quá mộng tưởng rồi, vì một nữ nhân, hắn có thể đánh nàng, chính bạt tai đó, đã cảnh tỉnh nàng, hắn không yêu nàng.

“Người thật sự muốn gả cho nam nhân khác?” tâm của hắn có chút thất lại, chẳng phải nàng nói yêu hắn sao? Vì sao lại muốn gả cho nam nhân khác.

“Phải, ta muốn gả cho nam nhân khác!” nàng không muốn tốn thời gian vào việc vô bổ, thay vì đau thêm một lần, thì nên dứt khoát.

“Nếu ta nói không cho” thấy nàng muốn quay lại kiêu, thì hắn bá đạo nói.

Nàng cười lạnh “Kỷ công tử, hôn sự của tiểu nữ, không cần công tử xen vào”

Nghe được giọng nói vô tình của nàng, thì hắn không hiểu vì sao lại muốn giữ chặt nàng, không cho nàng đi “Nàng đang muốn trả thù ta sao?”

Nàng có chút giật mình, quay lại nhìn hắn, hắn cười khẩy “Nếu không sao lại muốn gả cho nam nhân khác!” lại còn gả đi phương Bắc xa xôi nữa, nàng thật sự không muốn nhìn thấy hắn nữa sao? Muốn hắn hối hận tới cuối đời sao? Cách làm của nàng quả thật rất tàn nhẫn.

“Kỷ công tử, hãy về đi, công tử còn có hồng nhan tri kỷ đang đợi chờ ở nhà, tiểu nữ còn có trượng phu đang chờ ở phương Bắc, hai chúng ta vốn dĩ có duyên không phận”

> thanh âm của Lâm Khang Điền một lần nữa xuất hiện trong đầu nàng, cảnh tỉnh nàng, hắn không thuộc về nàng.

“Nam tử ba thê bảy thiếp, đó là chuyện kinh thiên địa nghĩa” (Chuyện bình thường của huyện), thấy hắn nói ra câu này thì trái tim của nàng liền đông cứng lại, đáy mắt tối sầm, nàng trở nên lạnh lùng, quay về kiêu “Khởi kiêu”

“Nàng” hắn không hiểu mình đã đắc tội gì với nàng, mà nàng lại làm như vậy “Nàng muốn đi, đây là điều không thể”

“Không đến phiên người ngang ngược, ta là ta, trượng phu do ta chọn, không ai có thể thay đổi quyết định của ta, ngay cả người cũng không thể” đáy mắt lạnh lẽo, giọng nói vô tình, nàng như biến chất, trở nên lãnh mạc.

Kỷ Hoảng Phong muốn xuống ngựa ngăn cản, liền bị các đại hán ngăn chặn, rất may vì đề phòng chuyện trách trở dọc đường, nàng đã xin phụ thân mấy đại hán đi theo để bảo vệ thân mình, nếu không giờ đây nàng sẽ bị nam nhân này phiền chết.

“Đường Thanh Thanh” bị các đại hán ngăn lại, cho dù võ công có siêu quần đi nữa, thì vẫn không địch nổi các cao thủ trong chốn giang hồ, huống hồ Kỷ Hoảng Phong chỉ là một nho sĩ, chân yếu tay mềm.

“Hãy đối xử tốt với Lưu cô nương, bá biệt” từ cổ kiêu vọng lại thanh âm tiễn biệt, Kỷ Hoảng Phong chỉ có thể đứng nhìn cổ kiêu của nàng đi mất dạng.

8. Chương 8

Đầu nàng đau như búa bổ, vươn người dậy thì thất lưng đau nhói, đau tới độ nàng phải nhú mào, nhìn lại khung cảnh trong phòng thì nàng biết trời đã tối, ngọn nến đang thấp sáng cả căn phòng.

Đây là một căn phòng xa lạ, nàng nhớ rằng, nàng đang ngồi trong kiêu hoa và đang bước vào tân đường, thành thân với vị trượng phu chưa hề giáp mặt, sau đó thì...nàng không tài nào nhớ được nữa...

Chẳng lẽ nàng đã thành thân xong, vội nhìn xuống dưới thì xuất hiện một vệt lác hồng còn ướt ướt, vậy ra nàng đã động phòng xong, sao cái gì nàng cũng không thể nhớ ra?

Trong lúc nàng ngây như phỗng, vắt óc ra suy nghĩ, thì cánh cửa phòng được bật ra, người xuất hiện không phải là vị trưởng phu của nàng, mà là người nàng có ngờ cũng chẳng thể ngờ tới.

Nàng hoảng sợ, theo bản năng liền la lên “Á” rồi kéo chăn mỏng che đi thân thể trần trụi của nàng.

“Cần gì phải phản ứng như thế, cơ thể nàng có chỗ nào ta chưa nhìn qua” nhõn môi cười tà mị, Kỷ Hoàng Phong dựa vào mép bàn tỏ ra thích thú với hành động của nữ nhân trên giường.

Nghe được câu nói của hắn thì nàng sợ hãi, đầu óc có chút say sẩm, bây giờ từng giọt ký ức tràn về.

“Nhất bách thiên đường” Diên ma ma cất giọng the thé hét lên.

“Nhị bách tổ tiên”

“Phu thê giao bách” nàng cùng vị tân trưởng phu cùng nhau cúi đầu.

“Đưa vào động phòng” vừa nghe được lời này nàng có chút sợ hãi, nhưng Diên ma ma lại đỡ lấy nàng, cầm chặt tay nàng, như trấn an nàng, trong lúc nàng ra đi cùng Diên ma ma thì một thanh âm quen thuộc xuất hiện.

“Không được gả” sau đó mắt nàng tối sầm lại, cái gì cũng không biết.

Kỷ Hoàng Phong ngắm nhìn nàng, nếu khi đó hắn xuất hiện không kịp, thì nàng đã thuộc về nam nhân khác.

Rất may hắn đã sắp xếp trước, biết các đại hán nhà nàng vô công siêu quần, hắn cũng không tin dựa vào thực lực nhà họ Kỷ lại không tìm ra người có võ công cao hơn để đấu với nàng.

Khi các cao thủ hắn mượn về xuất hiện, các đại hán đều bị đả bại trong chớp lát, hắn muốn chạy đi lôi kéo nàng về, nhưng là hắn lại có suy nghĩ khác.

Trong lúc nàng vừa bách đường thành thân xong, hắn mới đường đường chính chính xuất hiện, các cao thủ đã sớm đánh nàng ngất đi, để hắn dễ làm việc, trước mặt nhà trai, hắn tuyên bố nàng chính là của hắn.

Mặc dù cách làm này dè tiện, và bỉ ổi, nhưng để giành lại nàng, hắn chẳng thèm quan tâm.

Nhưng lại sợ sau khi nàng tỉnh liền rời đi, muốn gả cho nam nhân khác thì hắn phải tiên hạ thủ vi cường, biến nàng thành nữ nhân của hắn, để nàng hết si tâm vọng tưởng trốn khỏi hắn, đó mới là kế sách lâu dài.

“Ngươi” khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì tức giận, mắt lưng tròn, nàng không thể tin nổi hóa ra nam nhân mà nàng yêu lại là kẻ bỉ ổi, hạ lưu, vô liêm sỉ như vậy.

Thấy nàng tức giận thì tâm hắn có chút đau thắt lại, có lẽ hắn quá ích kỷ đi, dùng thủ đoạn dè tiện này để chiếm giữ nàng, nhưng hắn không muốn xa nàng.

“Đừng khóc” hắn âm thầm tiến tới, tỏ ra hảo ý dễ dàng nàng.

“Ngươi cút đi, ta vĩnh viễn cũng không muốn gặp ngươi” hàng mi ướt đẫm, nàng thật sự oán hận hắn, trách mình bị vẻ tuấn mỹ của hắn che mờ con mắt, mà đi yêu hắn, nàng thật sự rất hối hận.

“Không thể, nàng đừng quên, nàng đã là nữ nhân của ta” tai nghe nàng nói không muốn gặp hắn, thì hắn phát hỏa, bá đạo tuyên bố, nàng là của hắn.

“Ta mãi mãi cũng không phải là của ngươi, ta là ta” đôi mắt dẫm lệ, ngực nàng phập phồng vì sinh khí, tâm nàng bị bóp chặt lại, đau đớn khôn lường.

“Nàng là của ta” ôm chặt lấy thân thể của nàng, tâm hắn cũng đau không ngớt, hắn biết nàng đang giận hắn, nhưng là hắn không cách nào biểu đạt được tâm ý của mình.

“Ta không muốn, ngươi tránh xa ta ra, ta ghét ngươi, vĩnh viễn thống hận ngươi” đôi mắt trợn lên, nàng không muốn là của hắn, nàng không muốn.

“Không thể, ngoại trừ ta, sẽ không ai có thể cưới nàng, nếu có, ta cũng sẽ giành lấy nàng từ trong tay hắn, cũng như hôm nay” nước mắt tuôn ra như hạt ngọc, lỗ chân lông sưng, nàng khóc nức nở trong lồng ngực của hắn.

Xoa xoa lưng nàng, giúp nàng thuận khí, hắt lộ ra vẻ sủng nịnh, hứa hẹn “Ta tuyệt không ủy khuất nàng”

“Ta...không...cần...” từ ngực hắt, nàng nhỏ giọng, thút thít khóc.

Cả người hắt run run, nhẹ nhàng cảnh tỉnh nàng “Đừng có rượu mời không uống, uống rượu phạt” hắt đã xuống nước tới như vậy, nàng còn muốn gì.

“Ta...hận...người...” lệ vẫn tuôn ra khỏi khóe mi, nàng bướng bỉnh từ chối ‘hảo ý’ của hắt.

“Ta tuyệt đối yêu thương người, vì sao lại không tin ta” thấy biểu hiện của trên khuôn mặt của nàng thì hắt đau lòng không ngớt.

“Người người yêu chính là Lưu Uyển Nhược, người người muốn cưới cũng là Lưu Uyển Nhược, vì sao, vì sao lại đối xử với ta như vậy, vì sao, vì sao chứ?” từ khóc lóc nàng chuyển biến trở thành khờ dại, miệng không ngừng oán trách.

Hắt có chút sững người ra, từ trong đáy mắt hắt, nàng nhìn ra, liền nói “Kể mà người muốn có chính là Lưu Uyển Nhược, ngay từ nhỏ người vẫn nhận định, nàng là thê tử của người, ngay từ đầu, người đã không yêu ta, người chỉ vì thỏa mãn lòng ích kỷ của mình mà hại ta, ta tuyệt đối hận người”

Vừa nói nàng mau chóng lau xuống gương, dầm đầu vào mép bàn, hòng tự sát, rất Kỳ Hoảng Phong phản ứng kịp, liền kéo nàng quay về lồng ngực của mình “Nàng điên rồi, nàng hãy bình tĩnh, nghe ta giải thích”

“Không, cho ta chết đi, ta hận người, ta hận người” nàng không cần làm ‘thiếp’ của hắt, nàng không cần.

Thấy hành động điên dại của nàng càng lúc càng trở nặng thì hắt cắn môi dưới, đập vào gáy của nàng, làm cho nàng ngất đi, tạm thời đình chỉ sự xúc động của nàng, cũng như hắt muốn nàng thanh tỉnh hơn, nghe hắt nói.

Ôm chặt nàng vào trong lòng, hắt nghĩ mình đã yêu nàng rồi, hắt chán ghét nụ cười tươi tắn hơn ánh mặt trời của nàng, chính vì hắt nhìn thấy nụ cười này thì tâm nhất định sẽ đập mạnh, nên mỗi lần nàng cười như vậy, hắt sẽ tỏ ra vẻ chán ghét.

Nàng nói đúng, hắt luôn đợi chờ Nhược nhi, hắt luôn nhận định Nhược nhi chính là thê tử của hắt, hắt không thể quên được Nhược nhi.

Nhưng khi nàng xuất hiện thì hắt cảm thấy vui, nàng đã phá rối đi cuộc sống bình thản của hắt, nàng đã từ từ tiến vào trong tim hắt, chỉ là hắt không muốn nhận định thôi.

Cũng như hắt tát nàng, thật sự lúc đó hắt nên tin tưởng nàng mới phải, nhưng là hắt lại không tài nào giải thích nổi hành động của mình, có lẽ hắt quá hoa tâm đi, có nàng còn nghĩ tới nữ nhân khác.

Nhưng khi nàng hoàn toàn biến mất trong cuộc sống hắt, thì hắt nhận ra cuộc sống này thật tẻ nhạt, nàng luôn hiện diện trong tâm trí của hắt, hắt không tài nào gạt bỏ đi hình ảnh của nàng.

Đặt nàng trên giường, hắt liền vuốt ve nhẹ khuôn mặt của nàng, lần đầu tiên hắt nhận ra nguyên lai nàng lại đẹp như thế, mặc dù hắt mê mẩn nụ cười của nàng, nhưng đây là lần đầu tiên hắt thấy nàng thực đẹp.

Nhưng hắt lại không thể phụ Nhược nhi được “Đành ủy khuất nàng” sau khi giúp nàng đắp chăn, hắt liền đóng lại cửa phòng.

Căn phòng trở nên lạnh lẽo, dòng nước mắt bất tri bất giác lại trào ra, trái tim của nàng đã dần dần trở nên tê tái, lạnh buốt.....

Từ hôm đó, nàng cũng không còn cười, cũng không đặt chân ra khỏi cửa, sống một cách thâm lặng, như một con búp bê vô hồn.

“Ta nghĩ thông rồi, mọi việc cứ tùy ý người đi” khi hắt bước vào phòng nàng, nghe nói nàng không muốn ăn uống thì hắt muốn hỏi cho ra lẽ, không ngờ nàng lại nói như vậy.

“Thanh Thanh, nàng...” nghe nàng nói hắt có chút bất ngờ, đáy mắt lại hiện lên một chút vui vẻ, sợ rằng mình nghe lầm nên giọng không khẳng định hỏi.

Nếu là lúc trước, nàng sẽ vui mừng tới nhảy dựng lên, nhưng bây giờ nàng cảm thấy ghê tởm, nhếch môi “Ta nói, tùy ý người”

“Thanh Thanh” hắn ôm chặt nàng tỏ ra vẻ xúc động cảm kích nàng đã thông hiểu cho hắn, nhưng hắn lại không phát hiện ra biểu hiện kỳ quái của nàng.

“Ta sẽ đến nhà nàng xin cưới nàng” nàng ngắt lời hắn “Không cần đâu, ta chẳng phải là người của người rồi sao, cứ tùy tiện ăn bữa cơm là được rồi” nàng muốn nói cứ mặc kệ, nhưng suy đi ngẫm lại, hắn không đồng ý cho rằng chính hắn làm nàng chịu ủy khuất, nàng lại chẳng muốn cùng nam nhân này nhiều lời.

“Thanh Thanh” hắn có chút bất đắc dĩ “Không phải người ủy khuất ta, mà chính là chuyện xấu không nên đồn xa, chỉ cần ăn bữa cơm đạm bạc được rồi” nàng thật sợ khi gặp mặt phụ thân của nàng, nhưng chuyện tới nước này, nàng cần phải hướng tới ông nói rõ.

“Thanh Thanh” hắn chẳng biết nói gì thêm, chỉ biết gọi tên nàng, khi trước nàng ôm hắn, cảm thấy thật ấm áp, nhưng bây giờ thật lạnh lẽo....

Nửa đêm thức dậy, nàng không ngủ được, muốn đi hóng gió đôi chút, thật không nghĩ tới hắn đang ngủ ở kế bên của nàng.

Nếu là lúc trước nàng sẽ cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng hiện tại, nàng ghê tởm hắn, nàng chán ghét hắn.

Vội vàng khoác áo lên, rồi bước ra đi, ngược mắt lên nhìn bầu trời, nàng cười lạnh, tất cả mọi cảnh vật vốn dĩ được cho là đẹp đẽ, nhưng bây giờ đều trở nên xấu xí, trở nên chán ghét, nàng chán ghét tất cả, chán ghét bản thân mình, chán ghét cái người gọi là ‘tướng công’, mọi thứ đều chán ghét.

Khóc?

Khóc thì có ích gì?

Khóc sẽ đỡ hơn sao?

Tự cười mình thật khờ, trên đời này căn bản không có chuyện hoàn mỹ, chính là do nàng quá ngây thơ, là do bản thân tự hại mình, làm sao oán trách ai được cơ chứ.

Rồi khỏi mà hắn cấp cho nàng, đi tới hoa viên để ngắm hoa, nào ngờ lại nghe được tiếng thủ thi to nhỏ.

“Con khẳng định chứ?” thanh âm nam nhân trầm thấp vang lên, nàng nhận định đây chính là một nam trung niên.

“Ân” còn thanh âm dễ nghe, mềm mại nay, nàng khẳng định, nàng có quen biết nữ nhân này.

“Nhưng nghe nói hắn muốn nạp một nữ nhân về làm thiếp” nghe tới đây thì trái tim nàng có chút đau đớn.

“Phụ thân, người yên tâm đi, Nhược nhi tin rằng vừa có thể chiếm được trái tim hắn, lại có thể khiến cho nữ nhân kia thân bại danh liệt” dám giành nam nhân với Lưu Uyển Nhược? Thật không biết điều, tự tìm đường vào chỗ chết.

“Đồ ngu, cái tao cần là tài sản của Kỷ gia” Lưu Phúc Hòa nhẹ giọng quát, những năm trước không thể chiếm đoạt được, còn bây giờ nữ nhi ông – Lưu Uyển Nhược nói sao cũng là một đại mỹ nữ, ông thật không tin Kỷ Hoảng Phong có thể lọt qua ả mỹ nhân.

“Phụ thân” Lưu Uyển Nhược có chút không đành lòng, ông quát “Đồ ngu, sau khi có tiền, bao nhiêu nam nhân cũng có, cần gì một kẻ tán gia bại sản như Kỷ Hoảng Phong chứ”

Nghe được lời nói này thì nàng hoảng sợ, vô tình đụng phải cây cột sau lưng “A” liền la lên, sau đó nàng hoảng sợ và chạy đi.

“Chết tiệt” Lưu Phúc Hòa không ngờ đêm canh ba vẫn còn người thức tỉnh và nghe lén cuộc nói chuyện của ông.

Lưu Uyển Nhược khuôn mặt tái mét liền chạy theo sau phụ thân, Đường Thanh Thanh chạy như vũ bão tưởng chừng có thể chạy thoát, nào ngờ đụng phải một bức tường thịt “Á”

Liên ngã lăn quay ra đất, sau đó bị một miếng vải thô nhét vào miệng “Ư”, nàng trợn mắt ra, nhìn cái nam nhân cao to trước mặt.

“Đại ca” Lưu Uyển Nhược thở phào khi thấy nàng bị đại ca nàng tóm gọn.

Lưu Phúc Hòa cũng mệt mỏi lếch bệ xương khô của mình, hỏn hển nói “Giải quyết nó đi”

“Ư” nàng sợ hãi, nhìn lấy Lưu Uyển Nhược, nhưng không ngờ nàng so với phụ thân mình còn ác độc gấp trăm lần khi phun ra câu này “Trước cường sau giết”

Lưu Uyển Nhược lạnh lùng nói, ánh mắt ngoan độc nhìn lấy nàng, nếu không phải nàng ta xuất hiện, nàng đã độc chiếm Kỷ Hoàng Phong rồi, đâu đến phiên nàng chen chân vào chứ, nam nhân của nàng, không nữ nhân nào được phép đụng.

Nàng cười khổ, quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử, vậy ra khi đó là do nàng ta cố ý nhảy xuống hồ, để Kỷ Hoàng Phong tát nàng sao? Quả thật thâm độc, chẳng trách nàng không đầu lại ả.

Lưu Đại Viên cau mày “Việc thất đức này đại ca không làm đâu” chiếm đoạt tài sản của kẻ khác đã gọi là thất đức rồi, hắn mới không muốn làm như vậy.

“Được thôi, huynh không làm thiếu gì nam nhân khác” Lưu Uyển Nhược cười đắc ý khoanh tay nói.

“Im miệng” Lưu Phúc Hòa quát, rồi phân phó “Trước khi quăng nó xuống sông, hãy đâm chết nó trước”

“Phụ thân” Lưu Uyển Nhược nhảy dựng lên như không đồng tình với cách làm của Lưu Phúc Hòa.

“Câm miệng, muốn để đại sự của tao bị phá hỏng à, thay vì nhiều một việc thì bớt một việc, còn việc riêng của mày, đợi sao khi lấy được tiền mới tính” rồi sau đó lườm lấy Lưu Đại Viên, Lưu Đại Viên gật đầu rồi vác nàng lên như vác gạo, phi thân mà đi mất.

Xoay người lại, hắn muốn ôm lấy cơ thể mềm mại ấm áp của nàng thì mới để ý, bên cạnh không có ai, liền vươn người đứng dậy “Chết tiệt” đêm canh tư, nàng đi đâu chứ?

Vội mặc lại áo bào, bước ra kiếm nàng, lúc sau mới phát giác, hắn đi khắp nơi cũng không kiếm được thân ảnh của nàng.

Thì trong lòng hắn dâng lên một trận sợ hãi, có khi nào nàng gặp chuyện, nhưng sau khi suy nghĩ lại nếu như nàng gặp chuyện hắn là la lên đi, có thể nàng đã lén lút bỏ đi.

“Chết tiệt” hắn hy vọng nàng bị bắt đi, chứ không hy vọng nàng dám trốn khỏi hắn, khi hắn xoay người muốn phái người đi tìm thì phát hiện có một thân ảnh đã bất tỉnh nhân sự dưới gốc cây.

“Nhược nhi” khi lại gần hắn tá hỏa, gấp gáp nâng Lưu Uyển Nhược lên.

“Ưm...” nàng giả vờ tỉnh giấc, liền la lên “A da, đầu thiếp rất đau”

“Nhược nhi, vì sao nàng lại ở đây, nàng đau chỗ nào?” hắn gấp gáp hỏi, nàng liền khếp vào lòng của Kỷ Hoàng Phong, nức nở khóc “Huhuhu, vốn dĩ thiếp ngủ không được, đêm khuya đi dạo, nào ngờ phát hiện ra, Thanh Thanh tỷ tỷ đang trốn đi, muội vội níu kéo, ngờ đâu tỷ tỷ lại đập thiếp bất tỉnh nhân sự, sau đó lên đi”

“Cái gì” nghe được lời này, thì lửa hận trong lòng hắn đã dâng trào lên, muốn thiêu đốt cái nữ nhân không biết điều kia “Huhuhu, thiếp đã muốn ngăn cản, nhưng lực bất tòng tâm”

“Đừng sợ, đã có ta, ta nhất định truy tìm nàng ta về, đòi lại công đạo” hừ, tìm sao, trừ phi người nhảy xuống sông nếu không thì đừng hòng mà tìm được thân xác của ả, Lưu Uyển Nhược nghĩ thâm trong đầu, sau đó lại tỏ ra nhu nhược.

“Huhuhu, thiếp xin lỗi” lòng của Kỷ Hoàng Phong chùn xuống, không hiểu sao khi ôm Lưu Uyển Nhược lại không hề có cảm giác gì cả, khi thấy nàng khóc, hắn cũng không thấy đau lòng???

Hắn chỉ nhỏ nhẹ nói “Ân, nàng đi ngủ đi, ta nhất định trả lại công đạo cho nàng” sau khi hứa hẹn hắn liền rời đi mà không hề để ý về mặt ác độc như quả phụ của Lưu Uyển Nhược.

Lưu Uyển Nhược là ai, từ nhỏ đã bốn ba khắp nơi, hạng người gì mà chưa từng gặp qua, chỉ những biểu hiện khi này, thì nàng khẳng định, Kỷ Hoằng Phong không còn yêu nàng như xưa nữa, thì nàng oán trách “Người bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa”

Một nam nhân không còn yêu mình thì Lưu Uyển Nhược không cần, thà hủy hoại cũng không cần chiếm đoạt, nếu như không phải tại nữ nhân kia xuất hiện thì tâm của Kỷ Hoằng Phong vốn dĩ chỉ thuộc về Lưu Uyển Nhược nàng mà thôi, chỉ tại nó cả, đáng nguyên rủa.

Đêm canh tư, cả Kỷ phủ liền được thắp sáng, các quan sai cũng điều bị thể lực của Kỷ phủ phái đi tìm người.

Đêm đã khuya, gió lớn lại lạnh lẽo tạt vào mặt, hai người đang tiến tới con sông lớn nhất đang chảy siết, đặt nàng xuống, Lưu Đại Viên nói “Xin lỗi, mong rằng kiếp sau người đầu thai sẽ tốt hơn”

Mắt nàng sớm nhắm nghiền lại, hần không cưỡng nàng đã gọi là phước rồi, nàng còn cầu gì hơn?

Sau khi cột đá vào chân nàng thì Lưu Đại Viên cảm thấy có lỗi, nhưng khi thấy có rất nhiều tiếng bước chân đang tiến tới thì Lưu Đại Viên vội đẩy nàng xuống nước với đại lực nhẹ, rồi phi thân đi.

Hai tay bị cột thật chặt, chân cũng bị hòn đá nặng siết chặt lại, dòng nước lạnh lẽo, xung quanh tối om, lần này nàng chết chắc rồi.

9. Chương 9

“Cô nương, cô nương, người không sao chứ?” một thanh âm to lớn già nua truyền tới, hai má rất hồng làm cho nàng thanh tỉnh, mắt nặng trĩu được mở ra, đảo mắt nhìn khung cảnh hiện tại.

Một ngôi nhà rách nát, một đại thúc đang ngồi sát mép giường “Cô nương, cuối cùng cô cũng đã tỉnh”

Chẳng phải nàng bị người ta đẩy xuống sông sao? Vì sao lại chưa chết?

“Cô nương, người thật may mắn, đêm qua nước sông chảy siết, dưới đáy sông có rất nhiều tảng đá nhọn bén, vô tình cắt đi cục đá dưới chân người, người trôi lên, nên lão mới có thể cứu cô nương”

Ông là người sống gần biển, ít ai may mắn như nàng, bị kẻ khác sát hại mà vẫn còn sống, khi ông vớt nàng lên, hai tay hai chân của nàng đều bị cột chặt, chỉ có sợi dây ở dưới chân bị một vật gì đó cưa đứt đi, nên ông mới đoán ra là tiểu cô nương này bị kẻ khác sát hại.

Nguyên lai là vậy, nhớ lại chuyện hôm đó, nàng hỏi “Ta đã bất tỉnh mấy ngày, đây là đâu?”

“Cô nương đã bất tỉnh nhân sự hai ngày một đêm rồi, đây là một làng nhỏ ven kinh thành” nghe đại thúc nói, nàng gật đầu, liền vén chăn ra, tỏ vẻ muốn ra đi, đại thúc kích động nói “Tiểu cô nương, người vừa mới bình phục, không nên xuống giường vội”

“Đa tạ đại thúc, quả thật tiểu nữ có chuyện cần xử lý, không tiện nán lại lâu” thấy nàng kiên quyết rời đi, ông cũng không biết nói gì, nhưng sau đó lại nói nhỏ bên tai nàng, và ngậm ngùi tiễn biệt nàng.

Có lẽ do tóc tai nàng bù xù, quần áo cũ kĩ, nên không ai nhận ra nàng cả, lúc nàng vào thành mới biết, nguyên lai hôm nay là ngày thành thân của hần, tới đây thì nàng cười khổ.

Nàng đau lòng sao?

Không, nàng tuyệt đối không vì một nam nhân không yêu mình mà đau lòng!

Mặc dù hần không yêu nàng, nhưng nàng vẫn không thể bỏ mặt hần được, việc bây giờ nàng cần làm là phải báo cho hần biết, nhưng bằng cách gì thì nàng chưa biết.

Vì vậy nàng cúi đầu xuống đất, vừa đi vừa ngẫm, bất ngờ đụng phải thân ảnh của một người “Á” liền ngã nhào xuống đất.

“Cô nương, người không sao chứ?” nam nhân có chút khản trương hỏi, nghe được thanh âm quen thuộc thì nàng ngước mắt lên “Lâm Khang Điền”

“Hử” Lâm Khang Diễm ngẩn người ra, hắn không quên biết tiểu ăn mày trước mặt nha, như thế nào... “Là người”

....

> thanh âm này vừa cất lên thì tâm của Kỷ Hoảng Phong có chút nao núng, có chút không yên lòng, nhưng là hắn đã hứa với Nhược nhi sẽ cưới nàng làm chính thất, hắn không thể thất hứa.

Còn Đường Thanh Thanh, chết tiệt, nghĩ tới đây hắn muốn cắn xé nàng ra thành trăm mảnh, rõ ràng nàng hứa sẽ ở bên cạnh hắn, vậy mà vừa xoay lưng đi, nàng dám bỏ hắn lại, nàng quả thật ác độc.

Vừa xoay lưng đi thì hắn bắt gặp thân ảnh của Lâm Khang Diễm, thì hắn bước qua, cười mỉa “Còn tưởng người không tới”

“Sao dám!” khác hẳn lúc trước, Lâm Khang Diễm vốn dĩ rất hào sảng, nhưng nay lại im lặng không nói nhiều.

“Sao vậy?” Kỷ Hoảng Phong thấy Lâm Khang Diễm im lặng, khuôn mặt trong có vẻ sầu nào thì hỏi.

.

“Cái gì, lời nói của tiểu thơ phải chăng là sự thật” một canh giờ trước Lâm Khang Diễm hoảng loạn hỏi.

“Người không tin ta?” Đường Thanh Thanh lườm hắn, hắn chỉ cảm thấy choáng váng, không tài nào chấp nhận được sự việc này.

“Ta biết, lời ta nói không chứng không cứ, khó có thể tin tưởng, nhưng mà tin hay không thì tùy người” đứng dậy, nàng muốn dời đi thì Lâm Khang Diễm hỏi “Tiểu thơ, người muốn đi đâu?”

Cười yếu ớt “Ta không muốn ở lại đây, ta muốn được tự do, đại nạn không chết, về sau ắt hẳn là hậu phúc, chỉ cần rời khỏi đây, là phúc phần lớn nhất của Đường Thanh Thanh rồi”

“Ta...” Lâm Khang Diễm á khẩu, không thể nói gì, tới đây nàng lại quỳ xuống “Đường tiểu thơ” Lâm Khang Diễm bị hành động này của nàng hù dọa tới mức lúng túng đứng lên đỡ lấy nàng.

Nàng không đứng lên, nàng chỉ nói “Nếu như Lâm công tử xem ta là bằng hữu, xin nhờ công tử hãy giấu kín chuyện này, xem như Thanh Thanh thật sự đã bị chìm chết, được không?” từ lúc nàng bị quăng xuống sông, Đường Thanh Thanh đã chết rồi.

“Ta...” Lâm Khang Diễm nghẹn lời, nàng không biết lúc nàng mất tích, Kỷ Hoảng Phong thật sự mất ngủ suốt một đêm đi tìm nàng sao?

Nhưng mà vì lời hứa nên Kỷ Hoảng Phong phải cưới Lưu Nhược Nhi, nhưng cũng thật không ngờ là nàng lại quay về trong ngày trọng đại như vậy, ắt hẳn nàng hiểu lắm lắm trọng về tấm thân tình của Kỷ Hoảng Phong rồi.

“Công tử, cầu xin người, cầu xin người” nước mắt đầm đìa, nàng vừa dập đầu, nức nở cầu xin.

Sợ nàng tổn hại thân thể, bất đắc dĩ Lâm Khang Diễm đành phải hứa với nàng.

.

Hắn đã suy nghĩ trong lúc dọc đường đi, đây là đại sự, hắn cần phải bàn rõ với Kỷ Hoảng Phong “Có việc hệ trọng, vào thư phòng rồi hắn nói”

Mây vô thức nhướn lên, Kỷ Hoảng Phong không biết Lâm Khang Diễm lại giả trò gì, nhưng hắn khẳng định chắc chắn đây là ‘đại sự’.

Sau khi nghe xong thì sắc mặt Kỷ Hoảng Phong tái mét, không tin nổi câu chuyện trước mặt.

“Chuyện này người nghe ai nói?” sớm đoán trước Kỷ Hoảng Phong sẽ hỏi câu này, rất may hắn có tính trước “Mấy ngày trước ta thấy Lưu Phúc Hoa ở trong kỹ viện, nghe hắn nói với Lưu Đại Viên”

“Vậy sao mấy ngày trước người không nói” Kỷ Hoảng Phong có chút giận dữ quát.

“Ta không có thời gian” hy vọng hắn có thể trốn lọt được chuyện này.

.....

6 năm sau

Trong một thôn quê nhỏ nơi hoang sơ, các ngôi nhà chen chúc với nhau được dựng lên bằng cỏ khô, xung quanh được giàn bằng một hàng trúc, dựng thành một khuôn viên nhỏ.

Xa xa chính là các đồng lúa rộng lớn, các cánh đồng lúa vàng úa, báo hiệu mùa thu hoạch đã về.

Xung quanh được bao bọc lại bởi các tiếng nô đùa của trẻ nhỏ, đây là một tiểu thôn trang, người dân nơi này đang được hưởng một cuộc sống an nhàn.

“Năm nay lại trúng mùa rồi” một nữ nhân trung niên đang đứng ở trước cổng hàng rào, nói với nữ nhân trung niên phía trong

“Phải, năm nay chúng ta cũng có một buổi ăn no rồi” nhớ lại vài năm trước, quả thật cực khổ, muốn kiếm củ khoai lang cũng chẳng có, năm nay thì khác, nên người trong thôn có chút mong đợi một đại thương gia nào đó sẽ hào sảng, vung tay rộng rãi, giúp cho họ có thêm vài đồng bạc lẻ.

Hai người đang buôn dưa thì một nữ nhân vận váy đồng, thô xơ, trước ngực có vá vài miếng vải, đầu tóc được búi gọn gàng lên sau, trên vai còn xách thêm một đồng cửi, Trương a di vừa thấy là biết ngay cô nương trước mặt chính là “Trần a nương, mới sáng sớm mà đã lên núi rồi sau”

Trần Hoa nở nụ cười nhạt trên khóe môi “Vu đại thẩm, Trương a di, Trần nương đâu có phúc phần như hai tỷ cơ chứ”

“Aiz, đừng nói như vậy, chẳng phải A Mã đang theo đuổi người sao, người nên hảo hảo suy nghĩ a” Vu đại thẩm cũng mau chóng đi ra buôn dưa.

Nói tới Lý Mã thì Trần Hoa than ngắn thở dài “Ta là quả phụ, không dám trèo cao” nàng mở miệng khéo từ chối.

“Ách, tưởng gì, chứ chuyện này người không cần lo, chẳng phải hẳn rất thương yêu tiểu tử nhà người hay sao, vả lại, trượng phu đã tử trận nơi chiến trường, người tuổi còn nhỏ, không nên thủ tiết suốt đời chứ, nhìn xem, tuổi người còn trẻ, mau chóng kiếm một lão công cùng bầu bạn a” Trương Thu thao thao bất duyệt nói, nhưng nàng ta nói đúng, Trần Hoa xác thật mới 24 tuổi, đang là độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân, vả lại ở thôn trang này, người ta gọi nàng bằng Trần mỹ nhân.

Mỗi lần nghe Vu đại thúc gọi thì Trần Hoa cười khổ, nếu so sánh với các cô nương chốn kinh thành, thì Trần Hoa – nàng chỉ là một đóa hoa nhài nhỏ bé thôi.

“Cảm tạ hảo ý của hai tỷ, nhưng muội đã quyết định rồi” vì vậy nàng ba chân bốn cẳng thoát khỏi sự truy đuổi của cả hai bà mai.

Còn nhớ lại sáu năm trước, phụ thân cũng thúc giục nàng ‘gả đi’, không ngờ sáu năm sau, phụ thân không còn bên cạnh, thì có thêm hai tỷ tỷ thúc giục nàng, không biết nên khóc hay cười đây.

Nhắc lại đây thì nàng cảm thấy mình thật bất hiểu, vì đã bỏ đi không nói tiếng nào cả, chắc phụ thân rất lo lắng cho nàng đây, nhưng mà...nàng lại không thể quay về, vì vậy, chỉ đành kiếp sau làm trâu làm bò báo đáp ơn nghĩa sinh thành của phụ thân.

“Trần a nương, đang nghĩ gì a” đang suy nghĩ thật nhập tâm thì một tiểu hài tử kháu khỉnh trạc năm tuổi đi vào, kéo kéo váy của Trần Hoa, giọng nói cọt nhả thì Trần Hoa đỡ khóc đỡ cười.

Nâng Trần Nguyên lên, nàng giáo huấn “Tiểu gia hỏa người, sao lại gọi nương của mình là Trần a nương” thật không có phép tắc gì cả.

Kéo kéo má nàng, Trần Nguyên tuy nhỏ tuổi nhưng đã học được cái tính nết vô lại của mẫu thân mình “Trần a nương, ta nói người a, người có phải đang hoài xuân”

“A ngu” nàng rống lên, không thể tin nổi cái tiểu tử này học ở đâu ra thói cọt nhả người lớn như vậy, thật giống nàng khi xưa.

Thấy mẫu thân mình phát hỏa thì Trần Lưu liền cụp đuôi rúc vào lòng Trần Hoa “Ồ...ô...ô...”

Lại giở chiêu này nữa, bả vai của Trần Hoa hơi run run, Trần Lưu biết được chiêu này không còn tác dụng thì chuyển sang phương thức khác “Nương, nương, A Đại lại trêu đùa A Ngưu”

“Hắn lại nói gì?” quả nhiên như Trần Lưu nghĩ, vì mỗi lần nói tới đây thì mẫu thân của hắn sẽ đau lòng mà hỏi, hắn ôm chặt mẫu thân mình “A Ngưu không cần phụ thân, A Ngưu chỉ cần nương”

Ôm thật chặt tiểu hài tử của mình, vì nó nàng mới tiếp tục sinh tồn, vì nó nàng mới tiếp tục chịu khổ, chính vì sáu năm về trước biết mình đã mang thai cốt nhục của hắn, nên nàng mới rời đi, thay vì đi xuống cửu tuyền.

Vì sinh nó ra mà nàng xem chút mất cả mạng nhỏ, có lẽ do cơ thể của nàng quá yếu ớt, nên sinh non, chính vì sợ tiểu hài mình không sống khỏe mạnh như các tiểu hài đồng trang lứa khác, nên nàng mới lấy tên A Ngưu để đặt cho nó, hy vọng tiểu hài nhà nàng vẫn có thể khỏe khỏe mạnh mạnh, sống hết kiếp này, là nàng đã an lòng.

“A nương, người ta đói” đôi mắt to to trong veo, mi dài dài ướt ươn ướt nước mắt, nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ vô số tội của Trần Nguyên thì nàng muốn trách phạt cũng không thể, vì nàng quá thương yêu nó.

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu được cảm giác làm cha làm mẹ, nàng cảm thấy phụ thân thật vĩ đại vì nhận nhin được tới ngày hôm nay, còn nàng đang lo sợ, chừng nào mình bị tên tiểu tử này ‘kích’ chết.

“Hảo, chờ một chút sẽ có cái ăn” xoa xoa đầu Trần Nguyên, nàng mau chóng vào bếp làm cơm.

Nhìn theo bóng lưng của mẫu thân, hắn muốn mình mau chóng lớn lên, như vậy mới thể bảo vệ mẫu thân, sẽ có thể làm việc nuôi nấng mẫu thân, sẽ không ai có thể khi dễ họ mẹ quá con cô ỉn nữa.

Quả thật khi bị người khác chửi là có mẹ sinh không có cha dạy là điều khuất nhục nhất của Trần Nguyên, nhưng hắn lại chẳng dám kể rõ sự tình ầu thân mình nghe, bởi sợ nàng chịu không nổi đả kích.

Nhiều khi hắn tự hỏi, có phải phụ thân mình đã chết trên sa trường?

Vì sao mỗi đêm mẫu thân cứ lặng lẽ dùng nước mắt lau mặt?

Hắn thật không tin phụ thân mình đã chết! Nhưng hắn cũng không muốn phụ thân sống, như Vu đại bá nói, nam nhân mà bỏ rơi thê tử của mình chính là người xấu, huống hồ lại để con mình sinh trưởng ở lại nơi khỉ ho cò gáy này.

Vu đại thẩm nói khi sinh hắn ra, mẫu thân xem chút mất mạng mỗi lần nhớ lại lời này thì hắn lại đau lòng, tự nghĩ lý do nào thúc giục mẫu thân phải ngu ngốc sinh hắn ra để chịu khổ, bữa đói bữa no?

Nhưng hắn biết từ khi được hắn sinh ra ngoài ủy khuất thì mẫu thân thà nhin đói, cũng không để cho hắn không ăn no, thì hắn cảm động biết mấy, nhất định sẽ có một ngày nào đó, hắn sẽ rầy dựng lên sự nghiệp, báo hiếu ầu thân.

Vừa ăn cơm xong, Trần Nguyên đã chạy ra bờ sông “Vu đại thúc” nụ cười sáng lạn chói chang như ánh mặt trời, Trần Nguyên làm cho Vu Nghĩa chói cả mắt.

“A Ngưu, lại đến phá rối thúc thúc nữa sao” Vu Nghĩa mở miệng châm chọc, rồi giăng lưới lên cây sậy để phơi khô (Nghề đánh bắt cá)

Trần Nguyên trề môi “Xì, người ta đến là giúp thúc một tay a” vừa nói Trần Nguyên vừa làm nũng, thấy được hành động này Vu Nghĩa cười khổ, vỗ vỗ lên đầu của Trần Nguyên “A Ngưu thật ngoan”

Nhún vai “Đương nhiên”

“Nào đến đây giúp thúc móc hết số cá này, để thúc phơi khô” chỉ vào cái ghe nhỏ bên kia, Vu Nghĩa nói.

“Ân” Trần Nguyên chạy tới, bắt đầu làm việc, Vu Nghĩa lắc đầu, thầm nghĩ: đúng là một hài tử hiếu thuận.

Một cỗ xe ngựa dừng ngay trước thôn, Văn Đồ nhảy xuống, cung kính đáp “Thiếu gia, đã tới”

Vén màn xe lên, mắt quét một vòng nơi này “Đúng là thôn quê dân già” một mùi lúa thơm mát ập vào sóng mũi thì Kỷ Hoảng Phong cảm thấy mình đến đúng nơi rồi.

Khi hai người vừa mới đi bộ vào thì làm cho các dân thôn nhìn tới không chớp mắt, đặc biệt là các thôn nữ, cúi đầu ra vẻ e lệ, các thiếu phụ cũng phải tránh mặt đi vì sợ bị người trước mặt làm cho chóng mặt hoa mắt.

Một thân bạch bào, tóc được búi lên thật gọn gàng, được cố định lại bằng một sợi dây lụa đồng màu, khuôn mặt anh tuấn, vóc dáng cao to của Kỷ Hoảng Phong cũng đủ khiến cho các thiếu nữ trong thôn chết mê chết mệt.

“Văn Đồ, đi hỏi trưởng thôn ở đâu” ghé sát người Văn Đồ Kỷ Hoảng Phong lên tiếng, vì hắn ghét các thiếu nữ nhìn mình bằng ánh mắt hoài xuân, hề nhìn thấy những cảnh tượng như vậy thì hắn nhớ tới sáu năm trước.

Sau đêm thành thân “Phụ thân, sao người lại đến đây” Lưu Uyển Nhược đêm khuya canh ba rời giường đi tới điểm hẹn.

Hắn sớm đã thức tỉnh, và đi sát theo sau, đều hắn không tin đã phơi bày ra trước mặt.

Những lời nói cay độc thủ thi to nhỏ của cả hai người đều lọt vào tai hắn không sót một chữ, hôm nay hắn mới biết Lưu Uyển Nhược còn mặt khác, mà khuôn mặt này lại khiến hắn phi thường chán ghét.

Hắn không thể tin nổi một nhược chất nữ nhi lại có thể biến thành một góa phụ cay độc, lời nói chói tai, rất may hắn phát hiện kịp thời, thử hỏi nếu phải nằm chung với người muốn sát hại đồng chiếm đoạt tài sản của mình thì hắn sợ mình sẽ phát nôn mất.

“Vậy hắn hành phòng với người chưa” nghe phụ thân hỏi thì sắc mặt Lưu Uyển Nhược tái nhợt, Lưu Phúc Hòa cười lạnh, sớm như ông đoán “Cũng tốt, xem ra con còn giá” vì giữ được trinh nguyên, lo sợ gì không có nam nhân để gả?

Từ vạt áo móc ra một gói độc được “Hãy giữa để phòng bất trắc, với lại, hãy sớm hoàn thành nhiệm vụ, lúc đó con muốn nam nhân nào mà chẳng được”

Cất đi gói độc được vào vạt áo, Lưu Uyển Nhược lạnh lùng nói “Phải, hắn bắt nhân, ta bắt nghĩa”

“Chỉ sợ hai người sẽ không có ngày đó” thanh âm lạnh lẽo vang lên, làm cho hai người tại hoa viên giật bắn cả mình.

“Phong lang” cắt ngang lời của Lưu Uyển Nhược, Kỷ Hoảng Phong rống lên “Câm miệng”

Lưu Phúc Hòa từ tái nhợt chuyển sang xanh mét, sau đó cười lạnh “Vậy đêm nay tại nơi này cũng là chỗ chôn thân của người”

Nhếch môi cười mỉa “Lưu Phúc Hòa, người cho rằng ta là hạng người gì, có thể dễ dàng để cho người đánh bại sao?”

“Phụ thân ta không thể, nhưng ta có thể” Lưu Đại Uy từ trên cao phi thân xuống.

Tà áo tung bay trong gió, Lưu Đại Uy đáp xuống thật nhẹ nhàng, cả hai liền đối đầu nhau bằng ánh mắt.

Võ kiếm đã rời khỏi thân khoảng 1/3, Lưu Đại Uy liền xông lên cùng giao thủ với Kỷ Hoảng Phong, thừa dịp này hai cha con Lưu gia tháo chạy.

Một thanh kiếm sắc lạnh đã xuất hiện trước mặt hai người “Lâm đại ca” Lưu Uyển Nhược có chút hoảng sợ gọi tên của nam nhân hiện tại.

“Câm miệng, ta không có muội muội ác độc như ngươi” Lâm Khang Diễm vẫn lưu lại trong mặt thất, khi Văn Đồ chạy tới thông tri, hắn mới biết tất cả những gì Đường Thanh Thanh nói đều là sự thật, hắn cũng ngờ tới hóa ra người hắn coi như muội muội mà đối đãi lại là kẻ phản phúc như vậy, hắn sớm phải nhận ra mới phải.

Đúng là cha nào con nấy!

Lưu gia lớn nhỏ đều bị quan binh tóm gọn hết, trong lúc áp giải Lưu Đại Uy đi thì từ đai hông y rơi ra một vật rất quen mắt.

Vội khom xuống lùm khối ngọc bội lên thì sắc mặt hần tái nhợt đi, vội tóm chặt lấy vạt áo của Lưu Đại Uy “Người, làm sao có được vật này?”

Lưu Uyển Nhược cười tới trời long đất lở “Hahahahaha, nữ nhân mà người ngày đêm tìm kiếm đã sớm chôn thân dưới sông lạnh lẽo rồi”

“Người nói láo!” đáy mắt hiện ra một tia không tin tưởng, Kỷ Hoàng Phong rống lên.

“Ta không hề nói láo, lý do mà người không tìm được nàng ta chính là do nàng ta đã bị cưỡng trước sau giết” ăn không được thì đập đổ, Lưu Uyển Nhược tâm địa xấu xa nghĩ, trước khi chết, nàng cũng muốn làm cho Kỷ Hoàng Phong phải hối hận, phải sống trong sự đau khổ suốt đời vì đã phản bội nàng.

“Người...tiện nhân” trong lúc phần nộ, Kỷ Hoàng Phong liền tặng cho Lưu Uyển Nhược một bạt tai.

“Hahahahaha, người có biết nàng ta chết ra sao không, nàng ta chính là bị từng nam nhân sỉ nhục mà chết, ahahahaha” một bạt tai này khiến cho tâm của Lưu Uyển Nhược chua xót, trước khi chết cũng phải làm cho hần hối hận.

“Ta giết chết người” trong lúc quẫn bách, Kỷ Hoàng Phong liền cầm lấy trường kiếm lên, muốn đâm chết tiện nhân này để trả thù cho Đường Thanh Thanh.

Lâm Khang Diễm nhanh nhẹn, vội ngăn cản “Phong, bình tĩnh đi, giết người phải đền mạng”

“Không, ta sẽ giết chết tiện phụ này để trả thù cho Thanh Thanh” Kỷ Hoàng Phong đau đớn, tâm thất chặt lại, hốc mắt đỏ hoe, dường như chịu đựng không nổi cú sốc to lớn này.

“Mau giải người đi” ngăn chặn hành động điên rồ của Kỷ Hoàng Phong, Lâm Khang Diễm giữ chặt người hần rồi quát.

Các binh lính vội áp giải người đi, trong hoa viên chỉ còn lại tiếng rống điên cuồng của Kỷ Hoàng Phong.

“Hảo, Đường Thanh Thanh, người không cần ta, ta cũng không cần người” ngược mắt lên bầu trời, Kỷ Hoàng Phong hét to, nhưng nước mắt trong hốc mắt đã rơi xuống, một trận mưa đúng lúc đổ xuống tại nơi này, cứ như thể ông trời thương hại tình cảnh hần, để những giọt mưa cất giấu đi giọt nước mắt đau khổ của hần....

10. Chương 10

Nhớ lại, hần chỉ có đau lòng không ngớt, hần là kẻ xấu xa, khi nàng tại thế, hần luôn đối xử lạnh nhạt và bất công với nàng, khi nàng chết đi, hần cũng không tìm thi thể của nàng, kiếp này hần nợ nàng rất nhiều, không sao trả hết, hần thật có lỗi.

“Thiếu gia, trưởng thôn đang ở ngoài thôn” Văn Đồ chạy tới bẩm báo, Kỷ Hoàng Phong vội thức tỉnh, cất giấu đi sự đau buồn rồi bước ra thôn.

Thanh Thanh tiểu thơ, giá như người còn sống thì tốt biết mấy, chắc chắn người sẽ rất vui khi thiếu gia đã hoàn toàn thay đổi, thay vì đi trăng hoa, nay hết lòng đặt tâm sức vào việc làm ăn, Văn Đồ biết chỉ có điên cuồng làm việc thì thiếu gia mới quên đi Thanh Thanh tiểu thơ, mới có thể xóa nhòa đi hình ảnh của tiểu thơ, thiếu gia quả thật rất tròn tình tròn nghĩa, tới giờ đây vẫn chưa thê nhi, Văn Đồ cảm thấy có chút chua xót thay cho cặp uyên ương đoản mệnh.

Đang dùng sợi dây xô qua miệng cá thì một người xuất hiện “A Ngưu, nguyên lai người ở đây”

Ngược mắt lên “A Mã, thì ra là người” Lý Mã ngó người ra, liền gõ nhẹ vào đầu Trần Nguyên “Đúng là hài tử không biết phép, phải gọi là A Mã thúc thúc”

“Thúc thúc hay là phụ thân?” đôi mâu nheo lại, Trần Nguyên vẫn không bỏ qua ý định cợt nhả.

Vu Nghĩa ở kế bên phớt lờ, nhìn không được phì cười cả lên, Lý Mã quát nhẹ “A Ngưu, không nên sàm ngôn luận ngữ”

Trần Nguyên chu chu môi, liền xà vào lòng của Lý Mã “Phụ thân, hài nhi thật sự không nói dối a!” hành động làm nũng của Trần Nguyên khiến cho Lý Mã đỡ khóc đỡ cười, nói không nên lời.

“Cho hỏi, có phải lão chính là trưởng thôn” theo sự chỉ dẫn của mọi người thì Văn Đồ cùng Kỷ Hoảng Phong đã đến nơi, thấy một tiểu hài tử kháu kỉnh đang được một nam nhân bồng trên tay, một lão nhân gia đang ngồi phoir cá.

“Ân” Vu Nghĩa gật gật đầu, Trần Nguyên và Lý Mã cũng vội chú ý đến người trước mặt, nhìn y phục của người phía sau khiến hai người nói không nên lời, chỉ biết ắt hẳn kẻ này chắc chắn là người giàu.

Trong khi Kỷ Hoảng Phong cùng Vu Nghĩa bàn chuyện làm ăn thì Văn Đồ đã ngạc nhiên với sức mạnh của tiểu hài tử trước mặt.

Nhìn cách Trần Nguyên xâu sợi dây vào miệng cá trong thật sành sỏi thì Văn Đồ nhìn tới không chớp mắt và ngưỡng mộ không ngớt.

“A Ngưu, lần này ngươi tới có mục đích gì” vừa xỏ cá, Trần Nguyên sẵn giọng hỏi, Lý Mã cười khổ “Đã nói gọi ta là Mã thúc thúc” hẳn đối với Trần Hoa tuy rằng có tình cảm, nhưng mà hẳn lại không muốn ép Trần Hoa vào khuôn khổ.

“Vậy ra ngươi đã bỏ ý định với Trần a nương” Trần Nguyên nở nụ cười vô hại, cười khắc khắc vào mặt của Lý Mã.

“Cái tiểu tử này, xem ra Trần Hoa quá cưng chiều ngươi rồi” ôm lấy Trần Nguyên, Lý Mã nhìn không được liền vỗ nhẹ vào hông của Trần Nguyên.

Trần Nguyên cố rặn ra giọt nước mắt, vờ như thống khổ “Ô...ô...ô...”

Bên này đang bàn chuyện về việc thu mua lúa của vụ này thì Vu Nghĩa vội ngừng lại lời nói, cơ mặt giật giật, quát nhẹ “Hai phụ tử nhà ngươi đủ chưa, có đánh về nhà mà đánh, đừng có ở đây làm ồn”

“Vu đại thúc, người bạc tình vậy sao?” mắt lưng tròng, Trần Nguyên giở ra món võ nghề ăn vạ của mình, tỏ ra ngây thơ vô số tội.

Khóe miệng co quắp, Vu Nghĩa vội lườm Lý Mã, dưới sự uy hiếp của Vu Nghĩa, Lý Mã phải thả người “Xem như tiểu tử ngươi lợi hại” liền ra đi, sợ mình ở đây sẽ bị tiểu tử này ‘chỉnh’ chết.

“Vẫn là Vu đại thúc tốt với ta” Trần Nguyên rất chân chó ôm chặt chân của Vu Nghĩa, mặt Vu Nghĩa chín ngưng, vội nói với người trước mặt “Thất lễ”

Kỷ Hoảng Phong lắc đầu, nhìn cười tới đau ruột, nhưng vẫn cố để lộ sự bình thản, ngồi hõm xuống “Nhà người thật thông minh” hành động này rất giống với một người, nhưng hề nghĩ tới người này thì hẳn lại đau lòng không ngớt.

Văn Đồ cũng âm thầm phụ họa, quả thật tiểu hài này rất biết cách ăn vạ rồi làm nũng.

“Thúc hảo suất” tiếp xúc với Kỷ Hoảng Phong, thì tâm tình của Trần Nguyên có chút vui sướng, liền nở nụ cười sáng chói mà khen ngợi người trước mặt.

Nhìn thấy nụ cười của tiểu hài tử này thì khóe miệng vốn dĩ đang nhếch lên, nay liền cứng đờ không cách nào hạ xuống.

“A Ngưu, A Ngưu” thanh âm quen thuộc cất lên, mọi người liền hướng về thân ảnh của nữ nhân đứng xa xa bên kia mà nhìn.

“Trần a nương” Trần Nguyên chạy như vũ bão, bắn như hỏa tiễn đi qua.

Ngồi hõm xuống, từ ngực móc ra một khăn lau, nhẹ nhàng giúp Trần Nguyên lau đi mồ hôi trên mặt “A Ngưu, ai cho ngươi chạy tới chỗ này hả, có biết nơi này không thể tùy tiện tới hay không?”

Trần Nguyên là bảo bối tâm can của nàng, nơi này lại là biển, mặc dù có rất nhiều người lớn theo, nhưng nàng vẫn không an tâm, bộ nàng kém cõi tới mức không thể dưỡng dục con mình nên người sao?

“Chắc chắn là tên A Mã lẻo mép rồi” phồng môi, đáy mắt hiện lên tia oán hận.

“Con nói sao cơ?” nghe bảo bối mình nói, nàng có chút buồn cười, phải, là do Lý Mã nói với nàng, nhưng khi đó nàng đã phải ép cung mới tra ra được thành quả này đang lén lút ở đây làm việc.

Khóe môi nhếch lên, hàm răng trắng hé lộ, Trần Nguyên thúc vào ngực nàng “Có nói gì đâu”

Bả vai run run, nàng bế Trần Nguyên lên “Tiểu tử, chắc ta phải tìm người quản thúc nhà ngươi” còn nhỏ mà đã nghịch ngợm, thích a dua nịnh nọt, thì nàng thật sợ hãi tương lai của bảo bối mình sẽ như nàng, nhất định phải dạy cho nó hiểu đạo lý mới được, không thể để nó bướng bỉnh mãi.

“Không muốn, tuyệt không muốn giống ngựa quản thúc” lắc lắc đầu, Trần Nguyên bướng bỉnh nói. (Mã = ngựa)

“Cái tiểu tử này, ai cho phép ngươi dám ăn nói như vậy?” oán nhẹ, nhưng nàng vẫn lộ ra muôn ngàn sự nịnh.

“Người ta chỉ nói sự thật thôi” nằm trong vòng tay của Trần Hoa, Trần Nguyên tựa như rất hưởng thụ, chu chu môi nói.

Cảnh tượng mẫu tử tình thân này đập vào mắt của nhiều người, chỉ riêng hai người đã muốn không tin đây là sự thật.

“A Hoa thật sự là quá cưng chiều tiểu hài rồi” Vu Nghĩ lắc lắc đầu, ra vẻ bất đắc dĩ nói, sở dĩ Trần Nguyên bướng bỉnh như vậy, đều do nàng tiếp tay tạo thành.

“Người kia là mẫu thân của đứa nhỏ” khuôn mặt bình thản, nhưng trong lòng của Kỷ Hoảng Phong sớm đã nổi lên trận sóng ngầm mãnh liệt.

Gật gật đầu, Vu Nghĩ lộ ra chút thương xót “Nghe nói trạng phụ của A Hoa đã tử trận nơi chiến trường, nên hai mẫu tử nương tựa nhau mà sống, lúc mới sinh A Ngưu ra, thì nàng ta xem chút mất đi mạng nhỏ, có lẽ do ông trời thương xót nên mới có thể mẹ tròn con vuông” nghĩ tới sáu năm về trước thì cánh tay nhăn nhoe của Vu Nghĩ nổi lên lớp da gà, đêm đó ông vẫn ghi nhớ mãi không quên.

Cơ mặt giật giật ‘trạng phụ tử nạn nơi sa trường’?, vốn dĩ trong lòng Kỷ Hoảng Phong đang nổi lên một trận lửa vô hình, nhưng khi nghe nàng vì sinh con mà xem chút mất đi mạng nhỏ thì ngọn lửa vừa bùng nổ liền bị dập tắt.

“Người thanh tỉnh lại có được hay không” Lâm Khang Điềm lay lay thân ảnh mất hết lý trí của hắn nói.

“Buông ta ra, ta phải giết chết tiện nhân kia” Kỷ Hoảng Phong ác thanh ác khí rống to lên, bây giờ hắn chỉ muốn giết chết Lưu Uyển Nhược để trả thù cho Thanh Thanh.

“Kỷ Hoảng Phong, bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại đi” thấy ‘hảo hữu’ của mình phát điên, Lâm Khang Điềm ray rứt không ngớt, hắn có nên khai ra sự thật không, hay cất giấu.

Nếu hắn khai ra thì Đường Thanh Thanh sẽ oán hận hắn, nếu hắn cất giấu, thì sợ tiểu tử này nghĩ quẩn.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh là vô tội, Thanh Thanh” một dòng chất lỏng không màu trong suốt đã tuôn ra, thanh âm nghe thật thê lương.

Chính Lâm Khang Điềm bị hành động này của Kỷ Hoảng Phong dọa cho thức tỉnh, mím chặt môi, Lâm Khang Điềm liền đem sự thật nói ra cho hắn nghe “Không” đẩy Lâm Khang Điềm ra, hắn liền chạy đi trong cơn mưa.

Hắn thật sự không tin nàng tuyệt tình như vậy, nàng thật sự rất thông hận hắn sao?

Hắn không tin, hắn muốn hỏi rõ nàng, nàng thật sự không muốn lưu lại cùng sống với hắn? Đi khắp thiên hạ hắn cũng tìm không ra nàng, lẽ nào nàng như lời Lâm Khang Điềm nói là rất hận hắn?

> lời nói này vẫn còn đọng trong trí nhớ của hắn.

Nàng không cần hắn, hắn cũng không cần nàng!

Màu đen ngự trị, một tia ánh dương khẽ chiếu rọi xuống trần gian, màn đêm dần dần buông xuống, ánh dương quang thống trị cả bầu trời trong tích tắc.

Chưa đến canh năm, Trần Hoa đã thức dậy, mau chóng đi tới thừa ruộng của mình bắt đầu gặt hái, theo sau là Lý Mã “Trần Hoa, sớm”

Đang hăng say làm việc, Trần Hoa bị âm thanh trong trẻo, đồng điệu của Lý Mã làm cho phân tâm “Sớm” nàng rất vui vẻ chào lại.

Lý Mã đứng trước mặt nàng “Như năm cũ”

Nhăn mày, Trần Hoa giành lại công việc của mình “Không thể phiền người”

“Sao lại không, ta Lý Mã là trai tráng, giúp một tiểu cô nương làm việc đó là điều hiển nhiên” nhưng nàng đã có hài tử, vì thế nàng khéo léo từ chối hảo ý của Lý Mã “Ta là thiếu phụ, không thể ỷ lại sự giúp đỡ của mọi người, người nên để ta tập quen” bình sinh nàng đã không thích ỷ lại kẻ khác.

“Nhưng là...” Lý Mã bị sự kiên quyết của nàng làm cho say sẩm, nhất thời không nói nên lời, bất chợt hần cầm chặt tay nàng “Tiểu Hoa, nàng biết ta là thật lòng!”

Hần theo đuổi nàng đã nhiều năm, hần biết nàng đã có tướng công, nhưng hần đã đi bán muối để lại thê quá con côi, hần chỉ muốn thay kẻ kia chăm sóc nàng, lẽ nào tấm trần tình của hần, nàng không cảm nhận được?

“Ta” bị hành động lớn mật của Lý Mã dọa, nhất thời không thốt nên lời.

Nàng biết, hần rất tốt với nàng, hần là một nam nhân chân chính lại cương trực, theo hần chắc chắn nàng sẽ không chịu ủy khuất, còn Trần Nguyên nhất định sẽ rất hạnh phúc khi có một người cha, nhưng là...nhưng là....

“Nàng còn chần chờ gì nữa, vả lại Nguyên nhi cũng cần có một người cha để quản thúc” siết chặt tay nàng, Lý Mã có chút ngượng ngùng nói.

Không phải hần không muốn thừa nhận mình không muốn làm cha của Trần Nguyên, chỉ là nàng còn chưa đồng ý làm thê tử hần, hần làm sao mà dám vọng tưởng tới điều đó chứ.

“Hãy để cho ta suy nghĩ” mi cụp xuống, nàng có chút áy náy không dám ngược lên nhìn về mặt mong chờ của Lý Mã.

“Hảo” kéo nàng vào lòng, Lý Mã có chút vui vẻ mà ôm chặt nàng, chỉ cần nàng không cự tuyệt hần, hần biết hần vẫn còn cơ hội.

“Ách” bị Lý Mã ôm vào lòng, làm nàng có chút hoảng loạn, có chút ngượng ngùng, mặc dù nàng đã có hài tử, nhưng là nàng tiếp xúc với nam nhân cũng chỉ là hai ba ngày, nhưng lại không muốn làm Lý Mã mất hứng, nên nàng vẫn cứ đứng im cho hần ôm.

Nàng nào biết hành động này của nàng đã vô tình làm ột người bị tổn thương.

“Người thật sự tuyệt tình để hài tử ta nhận kẻ kia làm phụ thân?” thanh âm lãnh mạc quen thuộc vang lên, làm trái tim của nàng thức thốn, mắt nàng mở thật to, tựa như không tin.

Thân ảnh to lớn nấp trong lùm tre, cuối cùng cũng bước ra, đôi mắt gắt gao nhìn bóng lưng của nữ lưu trước mặt, trong lòng hưởng đủ ngũ vị tạp trần (5 loại gia vị), nhưng trong tâm vẫn mong chờ một điều gì đó từ lời nói của nàng.

Tứ chi bị tê liệt khiến cho chân của nàng không còn sức, nhưng nàng vẫn cắn chặt môi, cố gắng gượng không ỉnh gục ngã.

Nàng cứ tưởng cả đời này sẽ chẳng thể gặp lại hần, không ngờ trốn tới nơi xa xôi hẻo lánh này vẫn cùng hần giáp mặt, không biết là thiên ý trêu người hay là nghiệt duyên chưa dứt.

“Vị công tử, dân phụ nữ công tử đã nhận lầm người rồi, dân phụ không hề quen biết công tử” xoay người lại, đôi mắt vô ưu, ngữ khí lạnh lẽo.

Sáu năm không gặp nàng, so với khi xưa, nàng còn lợi hại hơn, không những nói dối mà không biến sắc, mà trong đôi mắt nàng, hần không nhận ra nữa điểm nói dối của nàng.

Hảo, được lắm Đường Thanh Thanh, muốn vứt bỏ Kỷ Hoàng Phong này sao, không có dễ như vậy đâu, bạc môi khẽ nhếch “Nhưng bốn công tử lại cho rằng, nàng giống như thê tử trước kia của ta”

Ta có từng là thê tử người? Nực cười, trong mắt người, ta chẳng qua là một nữ nhân làm công cụ sưởi ấm giường giúp người, Đường Thanh Thanh thầm nghĩ.

Nhún vai “Trên đời này người giống người há phải là điều lạ, công tử là người cao quý, dân phụ chỉ là một dân đen hèn mọn, công tử là mây, dân phụ là bùn, dân phụ nào dám trèo cao”

Kỷ Hoàng Phong vừa nghe được lời tự châm biếm bản thân của mình nâng cao hấn lên thì máu chảy ngược toàn thân, tâm đau đớn như bị một người khố một lỗ, cứng ngắt sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Nàng thật sự hận hấn như vậy sao?

“Nếu công tử không phiền, dân phụ xin phép thất lễ” nói xong nàng lạnh lùng cất bước ra đi.

Nàng biến thành người như vậy Kỷ Hoàng Phong là người góp không ít công lao vào, trái tim nàng sớm đã chết, hoàn toàn không tin tưởng vào tình yêu của nam nhân, nếu không vì cốt nhục của nàng, chỉ e nàng sớm xuống cửu tuyền làm ma dưới trướng của diêm vương.

Tình yêu là gì, nếu biết được, cổ chí kim đã không có nhiều người vì hãm sâu vào bể tình dẫn tới không lối thoát.

Hắn thật sự mất đi nàng rồi sao, mất đi cả hài tử của mình?

Đúng là do hấn một tay tạo nghiệt mà, đứng tại đây, hấn liền cười lên một tràng, nhưng giọng cười vừa chua xót pha lẫn thê lương, người khác nhìn vào không nghĩ là hấn ‘cười’.

Trăm thứ cảm giác hỗn tạp, có vui, có giận, có oán, có sầu, không biết nên hình dung như thế nào, nàng chỉ biết, mỗi lần nhớ đến hấn, trong lòng liền đau tận tâm can... đợi nàng hồi phục tinh thần lại, mới giật mình phát hiện mình đã rơi lệ đầy mặt.

Cứ tưởng đã sớm quen đi bóng hình của hấn, vậy mà nàng vẫn vô dụng, không cầm lòng được, đem trái tim đã khóa chặt của mình một lần mà mở khóa, vì hấn mà đau lòng, vì hấn mà rơi lệ.

Vừa mới dậy, nghe Vu đại thẩm nói, Lý Mã đã bắt đầu hành động, Trần Nguyên cứ tưởng Lý Mã là một gã khờ, nào ngờ hấn cũng chưa khờ hết, mới sáng sớm đã chạy đi tán tỉnh mẫu thân hấn, đúng là không xem hấn ra cái gì cả.

Bước ra khỏi nhà thì Trần Nguyên sững sốt, lúc sâu mới thốt lên một câu “Nương” rồi chạy vọt tới bên cạnh của Trần Hoa.

Đôi mắt nặng trĩu, rất lâu mới có thể tự mở mắt ra, một màn sương mù dày đặc trước mắt, làm cho nàng có chút sợ hãi, rồi vươn người dậy, day day huyết thái dương cho thanh tỉnh thì mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Nương, đã tỉnh?” thanh âm giòn tan trong trẻo của Trần Nguyên vừa phát ra, thì ngoài cửa lập tức xuất hiện thân ảnh nhỏ bé của Trần Nguyên, trên khuôn mặt hiện lên chút lo lắng.

Nhìn thấy được khuôn mặt đáng yêu của hài tử, không tự giác nàng nở lên nụ cười đẹp “A Ngưu” dang tay ra, ôm lấy Trần Nguyên vào lòng, nàng có chút xúc động, yêu thương không thôi.

“Ta bị làm sao vậy” sau một hồi ôm ấp, nàng hỏi.

“Suất ca thúc thúc nói nương vì đau lòng quá độ dẫn tới máu huyết không lưu thông nên nhất thời ngất đi” nghe được từ ‘suất ca thúc thúc’ thì mắt trái nàng co thắt liên hồi.

Sờ đầu của Trần Nguyên “Ngoan, nói cho nương nghe, suất ca thúc thúc có khuôn mặt ra sao”

“Thì đương nhiên rất suất” Trần Nguyên meo meo cười, không hề để ý sắc mặt của Đường Thanh Thanh.

Thiên thiên vụn vụn dường như nàng nghĩ, hít một ngụm khí, ngữ khí bình thản hỏi “Vậy người đó đã đi chưa”

“Thức thức đang ở bên ngoài sắc thuốc cho nương” rất may là khi nương hẩn ngất đi thì có một người xuất hiện giúp hẩn ẵm nương vào nhà, mà khuôn mặt của vị suất ca thức thức này lại rất giống với khuôn mặt của bạch y thức thức ở bên sông, nên hẩn mới đồng ý cho kẻ xa lạ kia vào nhà.

Dứt lời một thân ảnh cao to đã xuất hiện ngoài cửa, đôi mày rậm, đôi mắt đào hoa, sóng mũi cao cao, bạc môi mỏng, ngũ quan tuấn mỹ, cả người tràn ngập mùi vị nam nhân, và tiền tài, khiến cho nàng muốn hộc máu tươi mà chết.

A Ngưu, A Ngưu, uổng công ta tưởng ngươi là kẻ thông minh, nào ngờ ngươi thông minh ba năm, ngu trong một khắc, dẫn sói vào nhà, nàng thầm oán.

Khóe môi nhếch lên “Vị thiếu phu nhân này, thuốc đã tới” Kỷ Hoảng Phong đang cực kỳ mát dạ vì khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã nhẵn như hủ quả, nhưng hẩn lại có chút không vui, vì nhận ra khuôn mặt nàng ghi rõ, không hoan nghênh hẩn.

Rặn ra một nụ cười miễn cưỡng “Đa tạ” rồi cầm lấy chén thuốc, mắt trái liên tục mà giật giật.

“Không tin tại hạ?” hẩn muốn cười, nàng nghĩ đi đâu vậy, nếu hẩn muốn hạ độc trong thuốc, thì đã làm ngay từ lúc đầu.

“Tri tâm tri diện bất tri nhân” chậm rãi phun ra câu nói.

Tay nắm tới thật chặt, cả người Kỷ Hoảng Phong run run, còn nàng thì kiên trì gạt bỏ thuốc mà hẩn đã cất công sắc cả nửa ngày trời.

“Thức thức, ta nghĩ nương đã tỉnh, nơi này không cần thức bận tâm, cáo biệt” ngồi nhìn hết nửa ngày, Trần Nguyên hẩn là ai? Sao lại không nhìn thấu được sắc mặt của nương mình chứ, nên liền từ chối khéo, đẩy Kỷ Hoảng Phong ra ngoài.

Mặc dù hẩn không biết giữa hai người có quan hệ gì, và Trần Nguyên – hẩn cũng không muốn quan tâm, bởi vì hẩn không muốn biết.

“Nương, A Ngưu đã đuổi hẩn đi, nương....” sau khi đẩy cửa lại, Trần Nguyên liền đi tới mép giường, cố gắng đập lên ghế, để ôm lấy thân ảnh run run của mẹ mình.

“A Ngưu” ôm chặt Trần Nguyên, tâm nàng hiện lên tia thống khổ, và tràn đầy tội lỗi, mặc dù nàng vui khi Trần Nguyên kiên quyết bảo vệ nàng, nhưng nàng lại khổ tâm khi thấy hẩn bị con ruột mình đối xử như người ngoài

“Nương, người....người vẫn còn yêu hẩn sao?” ngập ngừng cả nửa ngày trời Trần Nguyên mới thốt nên câu này.

Có con ếch to nào mà nhảy giữa đường chứ, trừ phi gặp quỷ, ngay từ đầu hẩn đã cảm nhận khi tiếp xúc với vị đại thúc kia có cảm giác rất kỳ lạ rồi.

Đâu ai tốt bụng tới nổi, bỏ tiền ra mời đại phu, chính tay sắc thuốc cho người xa lạ chứ, nhưng là hẩn không muốn không tin sự thật trước mặt mà thôi.

“Nếu....nếu....nếu....nương gả cho Mã thức thức, con có hận nương vì đã chia cắt cha con...các người?” đứng ngoài cửa nghe được lời nói này của Thanh Thanh, trái tim của Kỷ Hoảng Phong như chết lặng đi, hoàn toàn không còn nhịp đập.

“Ngốc, A Ngưu không phải là người như vậy, A Ngưu sẽ không bao giờ trách nương” hẩn không phải là kẻ tham phú quý, hẩn cũng không phải là người ăn cây táo rào cây sung.

“Nếu là quyết định của nương, A Ngưu sẽ ủng hộ” hẩn biết người kia còn chưa đi, nhưng hẩn muốn biết có phải thật sự như lời nói của nương, phụ thân không thương hai người, nên mới để cho họ lưu lạc bên ngoài.

Nếu phụ thân là người như vậy, hẩn không cần!

Nếu phụ thân yêu mẫu thân, thì tự phụ thân phải dành lấy, hẩn sẽ không giúp gì cả, bởi vì hẩn muốn phụ thân chứng minh tình yêu của người đối với nương.

Ân, nhất định là vậy!

11. Chương 11: End

“Đừng có đi, được không?” cả đêm hắn không ngừng suy nghĩ, nếu đã là duyên không thể tránh, nếu đã là số mệnh thì càng không thể trốn.

Dù nàng muốn trốn, hắn cũng không cho nàng có quyền dám rời khỏi hắn thêm một lần nữa, dù không thương hắn cũng được, hắn tin chắc mình sẽ có cách làm cho tâm nàng hồi chuyển.

Dừng lại cước bộ, nàng hỏi “Vì sao ta không thể đi, người là ai, người có quyền hành gì mà ngăn cản ta, dựa vào chúng ta ân ái một đêm, ta hoài thai con người, hay dựa vào thân phận người là phụ thân của đứa nhỏ?”

“Không dựa vào cái gì cả” hắn lập tức trả lời, rồi nói thêm “Dựa vào ta là một nam nhân, là một nam nhân yêu mến nàng, là một trượng phu yêu thương thế”

“Yêu ta?” cười lạnh, ngữ khí lạnh lẽo, nàng lấy gì mà biết hắn yêu nàng, hắn là kẻ luôn cột nhả nàng, chán ghét nàng, tránh nàng như tránh rắn rết, vậy mà còn nói yêu nàng?

“Thanh Thanh, ta biết, giữa chúng ta đã có rất nhiều hiểu lầm, nàng không sao quên được, nhưng nàng hãy tin tưởng ta, hãy tin tưởng ta, thời gian sẽ nói cho nàng biết, ta có yêu nàng hay không” giọng nói thành khẩn, đôi mắt tràn ngập tràn thành, hắn thật sự rất muốn có cơ hội cùng nàng làm đôi uyên ương, yêu nhau như chim liền cánh, cây liền cành.

Đáng tiếc, điều này không thể thuyết phục tâm nàng quay lại, lời hứa của hắn, từ lâu nàng đã được lĩnh ngộ, hắn không bao giờ yêu nàng, hắn không yêu nàng! Lời hứa hẹn của hắn chỉ là nhất thời, nàng không còn tin tưởng vào lời thề non hẹn biển của hắn.

“Nàng thật sự lãnh tâm tới như vậy” mắt thấy nàng cất bước ra đi, muốn gả cho nam nhân khác thì trong tâm hắn dâng trào lên một cỗ chua xót, muốn níu kéo nàng lại, nhưng nàng lại chẳng cho hắn cơ hội.

Bước đi có chút chao đảo, nàng vẫn không tin, tim nàng đập liên hồi, từ từ xoay đầu lại, hắn...hắn khóc sao?

Đôi mắt đào hoa vạn người mê, nay lại tràn ngập trong nước, nàng có chút không tin tưởng đây chính là Kỷ Hoảng Phong mà nàng từng quen biết.

Phát giác ra nàng quay đầu lại nhìn hắn thì hắn mới biết hóa ra hắn sớm đã mềm lòng, nhịn không được, chảy cả lệ.

“Thanh Thanh, ta thật sự yêu nàng, ta thật sự rất yêu nàng” câu nói này vào tám năm trước, nàng luôn chờ đợi, luôn chờ đợi nam nhân mình yêu thương sẽ đứng trước mặt nàng nói: hắn yêu nàng. Nào ngờ hôm nay lại được nghe chính miệng hắn thốt ra, nhưng có phải đã quá muộn rồi không?

Hiện tại nàng có thể chấp nhận được không!

Nàng thật sự có thể tin tưởng hắn sao?

Hắn thật sự yêu nàng?

Trong đầu nàng hiện lên hàng trăm hàng ngàn câu hỏi, nhưng mỗi câu hỏi cũng đều không hề có đáp án.

“Thanh Thanh, ta biết, ta biết chính ta đã làm tổn thương con tim của nàng, nhưng nàng hãy tin tưởng ta, dùng trái tim nàng cảm nhận, ta thật sự rất yêu nàng, muốn cùng nàng răng long đầu bạc” nếu nàng xa hắn, hắn thật sự sống không nổi.

Bao lâu nay, hắn luôn vùi đầu vào công việc, để quên đi bóng hình của nàng, nhiều lúc hắn cho rằng phải chăng là do hắn làm điều xấu nên cảm thấy day dứt trong lòng, cảm thấy nợ nàng, muốn tìm nàng về để chuộc tội, hắn muốn bù đắp cho nàng thay cho những ngày qua luôn ép nàng vào khuôn khổ, ngoại trừ những lý do đó, hắn không nghĩ ra lý do nào để thừa nhận rằng, hắn còn rất yêu nàng.

Nhưng hắn biết, hắn đã yêu nàng từ lâu rồi, chỉ là do hắn không muốn thừa nhận, chỉ là do hắn quá hoa tâm, khi phát giác ra hắn yêu nàng, thì đã quá muộn rồi, mọi chuyện chẳng thể cứu vãn nữa, vì nàng đã rời xa hắn rồi.

Nhưng nếu ông trời để hắn gặp lại nàng thêm một lần nữa, thì hắn có chết cũng không buông tha cơ hội quý báu này, hắn nguyện dùng cả đời để yêu nàng.

“Thật sự có thể?” nước mắt lưng tròng, nàng vẫn không tin đây là sự thật, có lẽ đây là giấc mộng, nhưng nàng lại không muốn thức tỉnh.

“Thật sự, Thanh Thanh, hãy để cho ta yêu nàng thêm một lần nữa, được không?” đáy mắt hiện lên vẻ mong chờ, hắn đang mong chờ kỳ tích có thể xuất hiện.

Giọt nước mắt tuôn ra như sợi chuỗi ngọc bị đứt đoạn, nàng rơi lệ vì hạnh phúc “Phong” liền chạy tới ôm lấy hắn.

Một tay vòng qua thắt lưng nàng, tay kia áp sát đầu nàng, má hắn cọ vào đầu nàng, nỉ non bên tai nàng “Thanh Thanh” hận mình không thể đem nàng thu nhỏ lại rồi nhét vào người hắn.

Cả hai người ôm nhau thật thắm thiết, núp bên đông cỏ khô bên kia, giọng nói mĩa mai tràn ngập trong cửa miệng “Aiz, cuối cùng cũng đã giải quyết xong rồi sao, xem như kẻ gọi là phụ thân này cũng không tệ đi”

Cơ mặt giật giật, Văn Đồ ở kế bên sớm đã chảy mồ hôi lạnh, thiếu gia nhà hắn đã là một cầm thú khoác da người, nay tiểu thiếu gia còn nhỏ, mà lại học y chang như thiếu gia nhà hắn, vậy ra trong nhà lại có thêm một tiểu cầm thú sao?

Tới đây hắn thật sự không dám nghĩ tới ngày tháng sau này sẽ bị hành ra sao, thiên a, có ai đến đỡ cứu Văn Đồ này không?!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thau-tam-hoa-hoa-dai-cong-tu>